GENÇLİK

Hikaye

J o s e p h   C o n r a d

Çeviren
Abdulhalim Durma

Yeni pencerede açılır

Joseph Conrad, 3 Aralık 1857'de Ukrayna'nın Berdychiv şehrinde, Polonyalı bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1874'te denizcilik kariyerine başladı ve yirmi yıl boyunca dünyayı dolaştı. Bu deneyimler, eserlerinde sıklıkla görülen denizcilik temalarını şekillendirdi. 1896'da ilk romanı Almayer'in Sırça Köşkü'nü yayınladı ve ardından Lord Jim, Heart of Darkness ve Nostromo gibi klasik eserler yazdı. Conrad, İngilizce yazan en önemli yazarlardan biri olarak kabul edilir. Eserleri, insan doğası, yaşamdaki anlam ve doğanın güçleri gibi temaları ele alır. Karmaşık karakterleri, güçlü anlatım tarzı ve egzotik ortamları ile tanınır. Conrad, 3 Ağustos 1924'te İngiltere'de öldü.

"... Ama Cüce cevapladı: Hayır; insani bir şey benim için tüm dünyanın zenginliğinden daha fazla değerlidir." GRIMM'S TALES.

KARIMA

GENÇLİK

Bu, insanların ve denizin, tabiri caizse, iç içe geçtiği, denizin çoğu insanın hayatına girdiği ve erkeklerin deniz hakkında bir şeyler ya da her şeyi eğlenmek, seyahat etmek ya da ekmeğini kazanmak amacıyla bildiği İngiltere'den başka hiçbir yerde gerçekleşemezdi.

Şişeyi ve bordo gözlüklerimizle dirseklerimize yaslanmış vaziyette yüzümüzü yansıtan maun bir masanın etrafında oturuyorduk. Şirket müdürü, muhasebeci, avukat, Marlow ve ben. Müdür Conwayliydi[1], muhasebeci dört yıl denizde görev yapmıştı, avukat -kırılgan bir Muhafazakâr Partili[2], Yüce Kilise Adamı, eski dostların en iyisi, onur timsali- P.&O'da baş zabitti. Posta gemilerinin en az iki direk üzerinde kare şeklinde donatıldığı ve güzel bir muson yağmurundan önce sürat yelkenleriyle Çin Denizi'nde aşağı yukarı dolaştığı eski güzel günlerde hizmet vermişti[3]. Hepimiz hayata ticari gemilerde başladık. Aramızda güçlü bir deniz bağı ve aynı zamanda hiçbir coşkunun sağlayamayacağı bir mesleki kardeşlik vardı. Yatçılık veya gemi gezileri sadece eğlence amaçlı olduğu için haz ve zevk verebilir, oysa diğeri yaşamın kendisidir.

Marlow (en azından adını bu şekilde yazdığını düşünüyorum) hikayeyi, daha doğrusu yolculuğun tarihçesini şöyle anlattı:

"Evet, Doğu denizlerinin bir kısmını gördüm; ama en iyi hatırladığım anı, oraya ilk yolculuğumdur. Arkadaşlar, yaşamı tasvir etmek için düzenli görünen, varoluşun sembolü anlamına gelebilecek yolculuklar olduğunu bilirsiniz. Kavga ediyorsun, çalışıyorsun, terliyorsun, neredeyse kendini öldürüyorsun, bazen de bir şeyleri başarmaya çalışırken kendini helak edersin ama başaramazsın. Senin herhangi bir hatandan dolayı değil, önemli ya da önemsiz, hiçbir şey yapamazsın, - yaşlı bir kızla evlenemezsin ya da 600 tonluk berbat bir kömür kargosunu gideceği limana götüremezsin.

---

1 İngiliz zırhlısı Conway'de eğitim almış denizci. Kuzey Galler'de, Conwy Nehri'nin ağzındaki Conwy ilçesinde bir pazar kasabası ve tatil yeri: Orta Çağ'dan kalma şehir surları, 13. yüzyıldan kalma kale. Nüfusu 3847 (2001) Eski adı : Conway.

2 ç.n. Kabuklu, sert bir dış deri geliştirmiş, mecazi anlamda politik tutumunda daha sertleşmiş veya daha ikna olmuş birine verilen bir sıfattır.

3 "Stun'-sails" terimi, denizcilikte kullanılan bir terimdir. Bu terim, geminin ana yelken takımına ek olarak kullanılan ekstra yelkenleri ifade eder. Stun'-sails genellikle rüzgarın yönüne göre ayarlanabilir ve geminin hızını artırmak amacıyla kullanılır. Bu yelkenler, genellikle geminin yanlarında bulunan ve ana direğin dışına uzanan ekstra direklere bağlıdır. Stun'-sails, özellikle rüzgarın yatay olarak esmesi durumunda gemiye ekstra itme sağlamak için kullanılır.

"Tamamen unutulmaz bir olaydı, üstelik bu benim ilk yolculuğumdu. Doğuya ve ikinci kaptan olarak ilk yolculuğum; aynı zamanda kaptanımın da açık denizlerde görev aldığı ilk işiydi. Bu iş için zamanının geldiğini kabul edeceksiniz. O sıralarda altmış yaşındaydı; geniş, pek düz olmayan sırtı, eğik omuzları ve bir bacağı diğerinden daha çarpık olan ufak tefek bir adamdı; tarlada çalışan erkeklerde çok sık gördüğünüz o garip çarpık görünüme sahipti. Adeta, yüz felçinin izlerini taşıyordu - çenesi ve burnu çökük bir ağzın önünde adeta birleşmeye çalışıyordu - ve bu yüz üzerine kömür tozu serpilmiş yünden yapılmış bir çene kayışına benzeyen demir grisi kabarık saçlarla çerçevelenmişti. Ve o yaşlı yüzünde şaşırtıcı derecede bir oğlan çocuğununkine benzeyen mavi gözleri vardı; oldukça sıradan bazı insanların, nadir bir içsel sadelik ve ruh dürüstlüğü armağanıyla hayatının sonuna kadar korudukları o samimi ifadesi olan bir yüzdü bu. Onu beni kabul etmeye iten şey hayret vericiydi. Ben üçüncü subay olduğum Avustralyalı sürat teknesinden çıkmıştım ve onun aristokratik ve gösterişli olduğu gerekçesiyle bu teknelere karşı bir önyargısı var gibi görünüyordu.

Bana 'Biliyorsun bu gemide çalışman gerekecek' dedi. “İçinde bulunduğum her gemide çalışmak zorunda olduğumu” söyledim. 'Ah, ama bu farklı ve siz beyler, o büyük gemilerin dışında... ama işte! İşinizi yapmanız gerektiğini söylemem gerekecek. Yarın katılın.' "Ertesi gün katıldım. Bu, yirmi iki yıl önceydi ve ben henüz yirmi yaşındaydım. Zaman nasıl geçiyor! Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi. Hayal gibi! İlk kez ikinci kaptansınız; gerçekten sorumlu bir subay! Yeni işimi şansa bırakamazdım. Arkadaşı bana dikkatlice baktı. O da yaşlı bir adamdı fakat başka bir kişiliğe sahipti. Kemerli burnu, kar beyazı, uzun bir sakalı vardı[4]. Adı Mahon'du ama Mann olarak telaffuz edilmesi gerektiğinde ısrarcıydı. Kuvvetli bağlantılara sahipti; yine de şansında bir sorun olmalıydı, çünkü mesleğinde hiç ilerleyememişti.

"Kaptana gelince, o yıllarca kıyı boyunca yük taşıyan gemilerde, sonra Akdeniz ve son olarak da Batı Hindistan ticaret gemilerinde görev yapmıştı. Hiç zorlu deniz koşullarında bulunmamıştı[5]. Bir tür yarım yamalak el yazısıyla yazabiliyordu ve yazmayı hiç umursamamıştı. Her ikisi de elbette iyi denizcilerdi. Ve o iki yaşlı adamın arasında kendimi iki büyükbabanın arasındaki küçük bir çocuk gibi hissetmekteydim.

"Gemi de eskiydi. Adı Judea'ydı. Tuhaf bir isim, değil mi? Wilmer ya da Wilcox gibi bir adama aitti; ama yirmi yıldır ya da daha fazla süredir iflas etmiş ve batmış durumdaydı ve bu yüzden adının bir önemi yoktu.. Çok uzun zamandır Shadwell koyunda yatıyordu[6]. Onun durumunu hayal edebilirsiniz. Tamamen pas, toz ve kirden ibaretti; üstte kurum, güvertede kir. Benim için bu, bir saraydan çıkıp yıkık bir kulübeye inmek gibiydi. Yaklaşık 400 ton ağırlığındaydı, ilkel bir bocurgatı, kapılarda ahşap mandalları vardı, üzerinde hiç pirinç metal yoktu ve geminin büyük, kare şeklinde bir kıç kısmı bulunmaktaydı. Üzerinde büyük harflerle yazılmış adının altında, yaldızsız bir sürü desenlerden oluşan dekoratif süslemeler ve onun altında da 'Yap ya da Öl' sloganının yazılı olduğu bir tür arma yer almaktaydı. Bunun benim hayal gücümü fazlasıyla etkilediğini hatırlıyorum. İçinde biraz bana eskileri sevdiren ve gençliğime hitap eden bir romantizm vardı!

---

4 Özellikle aydınlanma sonrası dönemde yaşamış Batılı bilim insanı ve yazarlar, Romalı (kemerli) burnunu güzellik ve asaletin simgesi olarak nitelendirmişti.

5 ç.n. "Round the Capes" ifadesi, genellikle denizcilik terimi olarak kullanılır ve gemilerin Güney Afrika'nın Güney Ucu (Cape of Good Hope), Avustralya'nın Güney Ucu (Cape Leeuwin) ve Güney Amerika'nın Güney Ucu (Cape Horn) gibi deniz kenarlarından geçişini ifade eder. Bu rotalar genellikle zorlu deniz koşulları, güçlü rüzgarlar ve okyanus akıntıları ile karakterizedir. "Round the Capes" ifadesi, tarih boyunca denizcilikte önemli bir meydan okuma olarak kabul edilmiştir.

6 ç.n. Shadwell, Londra'da bulunan bir bölgedir. Bu semt, Londra'nın doğusunda, Londra Şehri'ne yakın bir konumdadır. Shadwell, tarihi bir semt olup, Thames Nehri'nin kıyısında bulunur ve denizcilik geçmişi ile tanınır. Ayrıca, Shadwell'in yakınında Tower Bridge ve Tower of London gibi önemli turistik yerler de bulunmaktadır. Shadwell ayrıca 19. yüzyılda Charles Dickens'ın eserlerinde de sıkça bahsedilen bir semttir. Semtteki önemli yerler arasında St. George's Kilisesi ve Shadwell Stasyonu da bulunur.

“Bangkok'un kuzeyindeki bir limana gitmek üzere bir kömür kargosu yüklemek için Londra'dan balastla (kum balastıyla) ayrıldık. Bangkok! Heyecanlandım. Altı yıldır denizdeydim ama yalnızca Melbourne ve Sidney'i görmüştüm; çok güzel yerler, kendilerine göre büyüleyici yerler - ama Bangkok!

"Kuzey Denizi kılavuzu ile Thames Nehri'nin dışında yelkenlilerde çalıştık.. Adı Jermyn'di ve bütün gün boyunca mutfakta dolaşıp sobanın önünde mendilini kuruturdu. Görünüşe göre hiç uyumazdı. Burnunun ucunda sürekli parıldayan bir damla, başı dertte olan ya da başının dertte olması beklenen kasvetli bir adamdı – yani, bir şeyler ters gitmedikçe mutlu olamazdı. Gençliğime, sağduyuma ve denizciliğime güvenmiyordu ve bunu yüzlerce ima yollu göstermeye özen gösteriyordu. Haklı olduğunu söylemem gerekir. Bana öyle geliyor ki o zamanlar çok az şey biliyordum, şimdi de pek fazlasını bilmiyorum; ama bugüne kadar o Jermyn'den hep nefret ettim.

"Yarmouth Roads'a kadar bir hafta boyunca yol aldık[7] ve sonra hava fırtınaya dönüştü; yirmi iki yıl öncesinin ünlü Ekim fırtınası. Rüzgar, şimşek, karla karışık yağmur, ardından kar ve muhteşem bir deniz. Hafifçe uçuyorduk, ve size küpeşteyi parçaladığımızı ve güverteyi sular altında bıraktığımızı söylersem, durumun ne kadar kötü olduğunu tahmin edebilirsiniz[8]. İkinci gece balastını rüzgar altı pruvasına doğru kaydırdı ve o sırada Dogger Bank’ta bir yerlere savrulmuştuk[9]. Küreklerle aşağıda dengeleyici kumları düzeltmeye çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Ve işte bir mağara gibi kasvetli o geniş ambardaydık. Donyağı çukurları kirişlere yapışmış ve kirişler üzerinde titreşiyor, yukarıda uğuldayan fırtına, gemi deli gibi yan yatmış sallanıyordu; hepimiz oradayız.

Jermyn, kaptan, herkes zorlukla ayakta durabiliyordu. Sanki bir mezar kazıcısının işini yapar gibi kürek dolusu ıslak kumu rüzgar yönüne doğru fırlatmaya çalışıyorduk. Geminin her savruluşunda, loş ışıkta adamların büyük bir kürek hareketiyle yere düştüklerini belli belirsiz görebiliyordunuz. Gemideki çocuklardan biri (bizde iki tane vardı), olayın tuhaflığından etkilenmişti. O sahnede kalbi duracakmış gibi ağlamaya başladı. Gölgelerin arasında bir yerde onun hıçkırdığını duyabiliyorduk.
.
"Üçüncü günde fırtına dindi ve kuzeyden bir römorkör geldi, bizi aldı. Londra'dan Tyne’a gitmek toplam on altı günümüze mal oldu! İskeleye girdiğimizde yükleme sıramızı kaybetmiştik ve onlar bizi bir ay kalacağımız bir kata çektiler. Bayan Beard (Kaptanın adı Beard'dı) Colchester'dan yaşlı adamı görmeye geldi. Kadın gemide yaşıyordu. Ayak işlerini yapan mürettebat ayrılmıştı ve geriye yalnızca subaylar, bir çocuk ve İbrahim isminde melez bir kahya kalmıştı. Bayan Beard, genç bir kız görünüşüyle yüzü kış elması gibi kırmızı ve kırışıklıklarla dolu yaşlı bir kadındı. Bir keresinde beni bir düğme dikerken gördü ve tamir edilecek gömleklerimi almak için ısrar etti. Bu kaptanların eşlerinden beklenmeyecek bir şeydi. Hızlı gemilerde görev yapmıştım. Ona gömlekleri getirdiğimde, dedi ki: 'Ya çoraplar? Eminim onarım istiyorlardır ve John'un da... Kaptan Beard'ın... artık her şey yolunda. bir şeyler yapmaktan memnun olurum.

---

7 ç.n. Yarmouth Roads, İngiltere'nin güney sahilinde bulunan bir bölge ve liman alanını ifade eder. Bu terim, "Yarmouth" adını taşıyan çeşitli yerler ve limanlarla ilişkilendirilebilir. Yarmouth Roads terimi özellikle İngiltere'nin Isle of Wight adasındaki Yarmouth limanını ifade eder. Bu liman, Yarmouth kasabasında yer almaktadır ve İngiltere'nin en büyük ikinci adası olan Isle of Wight'a erişim sağlar. Yarmouth Roads ayrıca tarih boyunca denizcilik ve ticaretle ilişkilendirilen bir terimdir.

8 ç.n. Denizcilikte "küpeşte," gemi veya deniz araçlarında kullanılan bir terimdir. Küpeşte, güvertenin etrafını çevreleyen bir çit veya korkuluktur ve genellikle denizcilik güvenliği için kullanılır. Küpeşte, denizde çalışan insanların güvenliğini sağlamak ve düşme riskini azaltmak için gemi üzerindeki yüksek bölgelerin etrafını çevreleyen bir tür koruma veya bariyer olarak işlev görür.

9 ç.n. Dogger Bank, İngiltere Kıyısı'nda bulunan büyük bir deniz alanıdır. Günümüzde, İngiliz Kraliyet Donanması tarafından kullanılan ve İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri tarafından korunan stratejik bir bölgedir. Ayrıca bu bölge, rüzgar enerjisi projeleri için de önemlidir. Dogger Bank, Kuzey Denizi'nde bulunan bir denizaltı platolarından biri olan Doggerland'ın adını almıştır. Dogger Bank, 20. yüzyılın başlarına kadar balıkçılık için önemli bir bölgeydi ve birçok tür balığın avlandığı bir yer olarak ünlüydü.

'Allah bu yaşlı kadını korusun! Benim için kıyafetimi elden geçirdi ve bu arada ilk kez _Sartor Resartus_ ve Burnaby'nin _Ride to Hiva'sini okudum[10]_. İlkini pek anlamadım; ama o zamanlar askeri, filozofa tercih ettiğimi hatırlıyorum; bu, yalnızca hayatın doğruladığı bir tercih. Biri insandı, diğeri bundan ya daha fazla ya da daha azdı. Ancak ikisi de öldü ve Bayan Beard öldü ve gençlik, güç, deha, düşünceler, başarılar, basit kalpler; hepsi öldü... Fark etmez.

"Sonunda kömürü yüklediler. Bir ekip gönderdik. Sekiz usta denizci ve iki çocuk. Bir akşam rıhtım kapılarındaki şamandıralara doğru yola çıktık[11]. Yolculuğun ertesi gün başlaması ihtimali oldukça yüksek. Bayan Beard geç bir trenle eve doğru yola çıkacaktı. Gemi hazırlanırken çay içmeye gittik. Yemek boyunca oldukça sessiz bir şekilde oturduk - Mahon, yaşlı çift ve ben. Yemekten, önce ben kalktım ve bir sigara içmek için sıvıştım, çünkü kamaram geminin kıç kısmında, güverte evine bakan bir yerdeydi[12].

Su yükselmişti, hava taze, çiseleyen bir yağmurla esiyordu; çifte rıhtım kapıları açıldı ve buharlı maden ocaklarının ışıkları parlak bir şekilde yanmakta, pervanelerin şiddetli sesi, vinçlerin takırdaması, ve iskele başlarından gelen çok sayıda dolu sesi karanlıkta birbirine karışmaktaydı. Gecenin karanlığında yüksekten süzülen farların ve alçaktan süzülen yeşil ışıkların geçişini izledim, aniden kırmızı bir parıltı bana doğru parladı, kayboldu, tekrar görüş alanıma girdi ve kaldı. Bir vapurun ön kısmı yakından göründü. Kabine bağırdım: 'Yukarı gelin, çabuk!' ve sonra uzaklardan irkilmiş bir sesin şöyle dediğini duydum: karanlık, 'Durdurun onu efendim.' Kampana sesi duyuldu. Başka bir ses uyararak bağırdı: 'Doğrudan yelkenliye gidiyoruz efendim.' Bunun karşılığı şu oldu: huysuz bir 'Pekala', ve bir sonraki şey, vapurun pruvamızın ön donanımına anlık bir darbe indirmesi ile şiddetli bir çarpma oldu. Bir an kafa karışıklığı yaşandı, bağırıldı ve koşuşturuldu. Adeta kükreyen bir buhar sesi. Sonra birinin 'Her şey yolunda efendim' dediği duyuldu. ‘İyi misin?' diye sordu huysuz ses. Hasarı görmek için ileri atıldım ve diğeri 'Sanırım öyle' diye karşılık verdi. 'Yavaş ol,' dedi huysuz ses. Kampana sesi duyulmaktaydı. 'Bu ne vapuru?' diye bağırdı Mahon. O sırada bizim için biraz uzakta manevra yapan iri bir gölgeden başka bir şey değildi. Bize bir isim bağırdılar; bir kadının adı, Miranda ya da Melissa ya da ona benzer bir şey. Lambalarla parçalanmış küpeştelere ve kırık payandalara bakarken, Mahon bana, "Bu, bu canavar deliğinde bir ay daha geçirmek anlamına geliyor" dedi. 'Peki kaptan nerede?' "Bunca zaman onun hakkında hiçbir şey duymadık ya da görmedik. Bakmak için arka tarafa gittik. Rıhtımın ortasında bir yerden hüzünlü bir

10 Judea adlı geminin kaptanı ve mürettebatının katlandığı kaderin tersine dönmesini konu alan pikaresk bir tarih olan "Gençlik"te Joseph Conrad, anlatıcı Marlow için on dokuzuncu yüzyıldan kalma iki kitap olan Burnaby'nin Hiva'ya Yolculuk: Seyahatler ve Yolculuklar adlı iki kitabına dayanan paralel bir içsel yolculuk yaratıyor. Orta Asya'daki Maceralar ve Thomas Carlyle'ın Sartor Resartus'u. Birbirlerinden çarpıcı biçimde farklı olan bu iki eser, Marlow için alternatif bir yolculuk öneriyor. Judea'nın kaderi, değerli kargosu ve kazaya uğrayan mürettebatı, Marlow'un neşeli anılarına karanlık bir gölge düşürüyor. İlk yolculuk, okuyucuda tanıdık deniz yolculuğunu zenginleştiren ve hafıza ve anlatı üzerine bir düşünceye dönüştüren bir yabancılık ve yabancılaşma izlenimi bırakıyor.-Anne Luyat-
Picaresque, edebiyatta bir tür olarak, genellikle bir anti-kahramanın maceralarını anlatan bir hikaye tarzını ifade eder. Picaresque romanlar, genellikle ana karakterin toplumun alt sınıflarından gelmesi, sıradışı maceralara atılması ve çeşitli karakterlerle karşılaşması gibi özelliklere sahiptir. Bu tür, genellikle komedi öğeleri içerir ve karakterin yaşamı boyunca farklı yerlere gitmesini ve çeşitli olaylarla karşılaşmasını içerir. Picaresque türü, İspanyol edebiyatında ortaya çıktı ve özellikle 16. ve 17. yüzyıllarda popülerdi. Bu türün örnekleri arasında Lazarillo de Tormes ve Guzmán de Alfarache gibi eserler bulunmaktadır. Aynı zamanda, diğer kültürlerde de benzer temaları içeren eserlere rastlanabilir. Picaresque romanlar, genellikle toplumsal eleştirilerde bulunurken aynı zamanda okuyucuya eğlence sunar. Bu tür, karakterin hayatının zorluklarını ve sıradışı maceralarını vurgulayarak toplumsal normlara meydan okur.

11 Şamandıra, denizcilikte genellikle su yüzeyinde yüzen ve deniz trafiğini düzenleme, tehlikeleri belirtme veya belirli bir alanın sınırlarını işaret etme amacıyla kullanılan bir deniz işareti türüdür. Şamandıralar, gemilerin güvenli bir şekilde seyretmelerine yardımcı olmak ve sığ sularda tehlikeleri önlemek için kullanılır.

12"Poop" terimi, geminin kıç tarafındaki yüksek bir güverte bölümünü tanımlar. Bu bölüm genellikle geminin kaptanının güvertesini içerir ve genellikle yüksek bir kıç kısmına sahiptir. Geminin üst güverte kısmına inşa edilmiş eve benzeyen alçak yapı (güverte evi)

ses yükseldi, 'Judea Eyvah!'...Oraya nasıl geldi?... 'Merhaba!. Biziz.. Teknemizde küreksiz sürükleniyorum' diye bağırdı. Gecikmiş bir kayıkçı hizmetlerini teklif etti ve Mahon onunla bir pazarlık yaptı. Kaptanımızı yanımıza çekmek için yarım kron; ama merdivenden ilk çıkan Bayan Beard oldu. Neredeyse bir saattir o dondurucu soğuk yağmurda rıhtımda yüzüyorlardı.. Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım. "Görünen o ki, 'Yukarı gelin' diye bağırdığımı duyunca sorunun ne olduğunu hemen anladı, karısını yakaladı, güverteye fırladı ve karşıya geçip merdivene doğru hızla giden teknemize koştu. Altmış yaşında biri için fena değil. O yaşlı adamın, o yaşlı kadını, hayatının kadınını kahramanca kollarıyla kurtardığını hayal edin. Onu sandalın oturak tahtası üzerine bıraktı ve halat bir şekilde başıboş kaldığından gemiye binmeye hazırlanırken, birlikte uzaklaştılar.. Tabii bu karışıklık içinde onun bağırdığını duymadık. Utanmış görünüyordu. Kadın neşeli bir şekilde şöyle dedi: 'Artık treni kaçırmış olmamın bir önemi yok sanırım?' Kaptan, 'Hayır, Jenny - sen aşağı git ve ısın,' diye homurdandı. Sonra bize: 'Denizcinin işi yoktur' bir eşle diyorum. İşte orada, geminin dışındaydım. Neyse bize bir zarar gelmedi. Haydi gidip o aptal vapurun neyi parçaladığına bakalım.'

"Fazla bir şey değildi ama bizi üç hafta geciktirdi. Bu sürenin sonunda, Kaptan acentayla görüştüğünden, Bayan Beard'ın çantasını tren istasyonuna ben taşıdım ve onu rahat bir şekilde üçüncü sınıf bir vagona bindirdim. 'Sen iyi bir genç adamsın' demek için pencereyi indirdi. Eğer John'u - Kaptan Beard - geceleri atkısız görürsen, ona sadece boğazını iyice sarmasını hatırlat. yeter." "Elbette Bayan Beard," dedim. 'Sen iyi bir genç adamsın; John'a karşı ne kadar dikkatli olduğunu fark ettim.

--' Tren aniden hareket etti; Yaşlı kadını selamlamak için şapkamı çıkardım. Onu bir daha hiç görmedim... Şişeyi uzat.

"Ertesi gün denize açıldık. Bangkok için yola çıktığımızda zaten Londra'dan üç aydır uzaktaydım. Bu sürenin iki hafta kadar olmasını bekliyorduk.

"Ocak ayıydı ve hava çok güzeldi; güneşli kış havası yaz mevsimine göre daha çekicidir, çünkü beklenmedik ve keskindir ve uzun sürmeyeceğini, süremeyeceğini bilirsiniz. Bir talih kuşu gibi, bir nimet gibi, beklenmedik bir şans gibi..

"Yolculuk Kuzey Denizi kıyısında, Kanal (Manş Denizi) boyunca devam etti; ve Kertenkeleler'in üç yüz mil batısına gelene kadar sürdü[13]: Sonra rüzgar güneybatıya doğru döndü ve şiddetlenmeye başladı. İki gün boyunca fırtına esti. Judea Atlantik'te eski bir mum kutusu gibi debeleniyordu. Şiddetli rüzgar gün be gün esti; inatla esti, aralıksız, merhametsizce, dinlenmeden. Dünya, dokunabilecek kadar alçak bir gökyüzünün altında, uçsuz bucaksız bir büyüklükten başka bir şey değildi, elle dokunulabilecek kadar alçak ve dumanlı bir tavan gibi kirli bir gökyüzünün altında köpüren büyük dalgalar üzerimize doğru koşarcasına geliyor. Bizi çevreleyen fırtınalı alanda hava kadar uçuşan serpintiler de vardı. Günler ve geceler boyunca geminin etrafında rüzgarın uğultusundan, denizin ve güverteye dökülen suyun gürültüsünden başka hiçbir şey yoktu. Onun için dinlenme yoktu, bizim için de dinlenme yoktu. Gemi hiç durmaksızın hareket halindeydi, rüzgar onu fırlattı, tepesine dikildi, kuyruğunun üzerine oturdu, yuvarlandı, inledi ve biz güvertedeyken tutunmak ve aşağıdayken de sürekli bir çaba ve endişeyle ranzalarımıza yapışmak zorunda kaldık.

---

13 Kertenkele, Cornwall , İngiltere, Birleşik Krallık'ın güneyinde bir yarımadadır . Britanya anakarasının en güney noktasıdır. Helford Nehri ve Loe Havuzu vadileri kuzey sınırını oluşturur ve yarımadanın geri kalanı denizle çevrilidir. Kertenkele'nin kıyıları nakliye açısından özellikle tehlikelidir ve yarımadanın etrafındaki deniz yolları tarihsel olarak "Gemi Mezarlığı" olarak biliniyordu. Lizard Deniz Feneri, 1752 yılında Lizard Point'te inşa edilmiştir. Yarımadanın bir kısmı Meneage (keşişlerin ülkesi) olarak bilinir. Kertenkele yarımadasına en yakın kasaba olan Helston'un , 13. yüzyılda Loe Bar tarafından denizle bağlantısı kesilmeden önce bir zamanlar Cober Nehri'nin ağzına doğru ilerlediği söyleniyor. Edebiyat ve sinemada konu olmuştur.

"Bir gece Mahon yatağımın küçük penceresinden seslendi. Tam yatağımın içindeydim ve orada çizmelerimle, sanki yıllardır uyumuyormuşum ve denesem de uyuyamayacakmışım gibi bir duygu ile uykusuz yatıyordum. Heyecanla dedi ki...
"'Sondaj çubuğu burada mı, Marlow? Pompaların çekişini sağlayamıyorum. Aman Allah! bu çocuk oyuncağı değil.'.'
"Sondaj çubuğunu ona verdim ve tekrar uzanıp olan bitenleri düşünmeye çalıştım-ama ben sadece pompaları düşündüm. Güverteye geldiğimde hâlâ iş başındaydılar ve pompanın sesiyle rahatladım. Sondaj çubuğunu incelemek için güverteye getirilen fenerin ışığında onların yorgun, ciddi yüzlerini bir anlığına gördüm. Dört saat boyunca pompaladık.
Bütün gece, bütün gün, bütün hafta pompaladık, izle ve izle. Pompalar gevşek çalışıyor ve çok kötü bir şekilde sızdırıyordu; bizi hemen boğmaya yetecek kadar değil ama pompalardaki çalışma nedeniyle bizi öldürmeye yetecek kadar. Ve biz pompalarken gemi dağılarak bizden uzaklaşıyordu: küpeşteler gitti, payandalar söküldü, vantilatörler parçalandı, kabin kapısı patladı. Gemide kuru bir yer kalmamıştı. Parça parça yok oluyordu.

Uzun tekne, sanki sihirli bir şekilde, pençelerinin arasında durduğu yerde kibrit ağacına dönüştü[14]. Onu kendim bağlamıştım ve denizin kötülüğüne bu kadar uzun süre dayanmış olan eserimle oldukça gurur duyuyordum. Ve pompaladık. Havada herhangi bir kırılma olmadı. Deniz bir köpük tabakası halinde, kaynayan süt kazanı gibi bembeyazdı; bulutlarda hiç bir boşluk yoktu, hayır - bir adamın eli büyüklüğünde değil - hayır, on saniye kadar bir süreliğine bile. Bizim için gökyüzü yoktu, bizim için yıldızlar yoktu, güneş yoktu, evren yoktu - kızgın bulutlardan ve öfkeli bir denizden başka bir şey yoktu. Pompaladık. izle ve izle, sevgili hayat için; ve bu iş sanki aylarca, yıllarca, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu, sanki ölmüşüz ve denizciler cehennemine gitmişiz gibi. Haftanın gününü, ayın adını, hangi yılda olduğumuzu, karaya çıkıp çıkmadığımızı unuttuk.. Yelkenler uçtu, gemi rüzgar şiddetiyle yan yatarak su almaya başladı ve biz umursamadık.
"Kolu çevirdik, aptal gibi bakıyorduk. Güvertede adamların, pompaların ve ana direğin etrafına bir halat sardım, kolu çevirdik, durmadan çevirdik, su belimize, boynumuza, başımıza kadar yükseldi."Hepsi birdi. Kuru olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştuk.

Ve içimde bir yerlerde şöyle bir düşünce vardı: Tanrı aşkına! Bu müthiş bir macera -hakkında bir şeyler okuduğunuz bir şey; ve bu benim ikinci kaptan olarak ilk yolculuğum -ve ben sadece yirmi yaşındayım- ve burada bu adamların herhangi biri kadar iyi dayanıyorum ve arkadaşlarımı hedefe hazır tutuyorum. Memnundum."

Dünyalar uğruna bu deneyimden vazgeçmezdim. Coşkulu anlar yaşadım. Ne zaman sökülmüş parçalanmış eski bir gemi, yüksek tezgâhındayken ağır bir şekilde yalpaladığında, aklıma sanki bir çağrı gibi, bir meydan okuma gibi, merhametsiz bulutlara bir haykırış gibi geminin kıç tarafında yazılı olan şu sözler gelmekteydi: 'Judea, Londra. Yap ya da öl.

"Ey gençlik! Onun kuvveti, onun imanı, onun hayali! bana göre o gemi, dünyanın neresinde olursa olsun, kömür taşıyan eski bir çıngıraklı tuzak değildi. O benim için hayatın çabası, sınavıydı. Onu zevkle, şefkatle, üzüntüyle düşünüyorum; Sevdiğiniz birinin öldüğünü düşünün. Onu asla unutmayacağım....Şişeyi uzat.

"Bir gece, söylediğim gibi, direğe bağlıyken rüzgardan sağır olmuş ve içimizden dilek dileyecek kadar ruhsuzcasına pompalıyorduk. Biz öldük, şiddetli bir dalga gemiye çarptı ve üzerimize boşaldı. Nefesimi alır almaz görev gereği bağırdım: 'Devam edin çocuklar!' Aniden güvertede yüzen sert bir

14 Kibrit ağacı, genellikle Akdeniz iklimine özgü, sık yapraklı ve herdem yeşil bir ağaç türüdür. Bilimsel adı Arbutus unedo olan kibrit ağacı, çoğunlukla 5-10 metreye kadar boylanabilir. Oval veya yumurta şeklindeki yaprakları ve kırmızımsı meyveleri ile dikkat çeker. Bu meyveler, genellikle ekim ayında olgunlaşır ve hem insanlar hem de kuşlar tarafından tüketilebilir. Kibrit ağacının odunu, ince ve sert olup, geleneksel olarak oymacılık işlerinde kullanılabilir. Ayrıca peyzaj düzenlemelerinde de tercih edilen bir ağaç türüdür. Kibrit ağacının hoş kokulu çiçekleri, bahçelerde ve parklarda estetik bir dokunuş sağlar.

şeyin baldırıma çarptığını hissettim. Onu yakaladım fakat kaçırdım. O kadar karanlıktı ki birbirimizin yüzünü bir adım öteden bile göremiyorduk, anlıyor musunuz?

"O gümbürtüden sonra gemi bir süre sessiz kaldı ve olay şu ki, her ne ise o şey yine bacağıma çarptı. Bu sefer yakaladım, bu bir tencereydi. İlk başta yorgunluktan elimde ne olduğunu anlamadım. Halsizlikten aptallaşmıştım ve hiçbir şey düşünmüyordum. Birden aklıma geldi ve bağırdım: 'Çocuklar, güvertedeki ev gitmiş. Ayrılın, aşçıyı arayalım.'

"Ön tarafta mutfak, aşçı ve mürettebatın kamaralarının bulunduğu bir güverte evi vardı; Günlerdir dağılıp yok olmasını görmeyi beklediğimiz gibi, mürettebata gemideki tek güvenli yer olan kamarada uyumaları emredilmişti- Ancak kâhya Abraham, inanıyorum ki, o felaket esnasında ahırı terk etmeyen bir hayvan gibi tamamen korkudan, aptalca yatağına yapışırken katır gibi inatçıydı-.
Biz de onu aramaya çıktık. Bağlı olduğumuz halatlardan kurtulduğumuzda, sanki bir saldaymış gibi açığa çıktık, çünkü ölüm tehlikesi vardı .

Ama işe koyulduk. Güverte evi, sanki içerisinde bomba patlamış gibi paramparça olmuştu. Büyük kısmı denize kapılmıştı; soba, mürettebat bölümü ve onların eşyaları, hepsi gitmişti; ancak bölmenin bir kısmını tutan İbrahim'in ranzasının bağlı olduğu iki direk, bir mucize eseri gibi yerinde duruyordu.

Yıkıntıların arasında el yordamıyla dolaştık ve onun orada olduğunu gördük. Etrafı köpük ve enkazla çevrili olan ranzasında oturuyor, kendi kendine neşeyle konuşuyordu.
Aklını kaybetmişti; Bu ani şokla dayanıklılığının son noktasına gelmesiyle tamamen ve sonsuza kadar delirdi. Onu yakaladık, geminin kıç tarafına çektik ve kabin arkadaşına baş aşağı fırlattık. Anlarsınız ki, onu sonsuz önlemlerle aşağıya taşıyacak ve nasıl ilerlediğini görmek için bekleyecek vaktimiz yoktu. Aşağıdakiler onu merdivenlerin altından alacaklardır. Pompalara geri dönmek için acelemiz vardı. O iş bekleyemezdi. Kötü bir sızıntı felaketle sonuçlanırdı.

"Bu şeytani fırtınanın tek amacının o zavallı melezi deli etmek olduğu düşünülebilir. Sabah olmadan hava yumuşadı ve ertesi gün gökyüzü açıldı. Deniz sakinleştikçe sızıntı da arttı. İş yeni bir yelken takımı bükmeye geldiğinde mürettebat geri çekilmeyi istedi ve aslında yapacak başka bir şey de yoktu.

Tekneler kullanılamaz hale geldi, güverteler temizlendi, kabinler boşaltıldı, ayakta duran adamların üstü başı perişandı, depolar bozuldu, gemi zor durumda kaldı. İnanır mısınız geminin ön kısmını götürüyordük? Rüzgar esiyor, sürekli esiyordu. Yolun her santimini geçmek zorunda kaldık ama o kadar da kötü sızıntı yapmadı, su nispeten pürüzsüzdü. Her dört saatte iki saat pompalama yapmak, şaka değil, ama bu onu Falmouth'a kadar ayakta tuttu[15].

"Oradaki iyi insanlar denizden kaynaklanan kayıplarla geçiniyorlardı ve hiç şüphe yok ki bizi gördüklerine sevindiler. Aç bir gemi yapımcısı kalabalığı, bir geminin karkasını görünce keskilerini bilemekteydi. Ve, Jove adına! Bizden akla gelebilecek her şeyi aldılar[16]. Sahibinin halihazırda zor durumda olduğunu düşünüyorum. Gecikmeler oldu. Sonra yükün bir kısmını boşaltıp üst taraflarını su geçirmez hale getirmeye karar verdiler. Bu yapıldıktan, onarımlar tamamlandıktan ve yük yeniden yüklendikten sonra yeni bir mürettebat gemiye geldi ve Bangkok'a doğru yola çıktık. Bir

15 ç.n. Falmouth, İngiltere'de Cornwall ilinde bulunan güzel bir liman şehridir. Tarihi ve denizcilik geçmişiyle ünlüdür. Falmouth, sakin atmosferi, güzel plajları ve tarihi binalarıyla bilinir. Ayrıca, dünyanın dört bir yanından gelen yelken yarışmacılarına ev sahipliği yapmasıyla da tanınır. Falmouth Üniversitesi, şehirdeki önemli eğitim kurumlarından biridir. Cornwall'un güney sahilinde yer alması, Falmouth'a benzersiz bir deniz manzarası katmaktadır.

16 Jüpiter "gün, gökyüzü" + "baba", dolayısıyla Jove olarak da bilinen "gök babası", antik Roma dininde ve mitolojisinde gökyüzünün ve gök gürültüsünün tanrısı ve tanrıların kralıdır.

haftanın sonunda tekrar geri döndük. Tayfalar, Bangkok'a kadar yüz elli gün süren bir yolculukta, yirmi dört saatin sekizinde pompalanması gereken bir döküntü yığınıyla gitmeyi reddettiler; ve gemi evraklarına o küçük not tekrar eklendi: '_Judea_" Barque. Tyne'den Bangkok'a; yük kömür; sızıntı yapan ve mürettebatı görev yapmayı reddeden gemi Falmouth'a geri döndü.'

"Daha fazla gecikmeler oldu, daha fazla uğraşıldı. Teknenin sahibi bir gün uğradı ve her şeyin tıkır tıkır işlediğini söyledi. Zavallı Kaptan Beard, endişe ve aşağılanmanın etkisiyle sanki doğup büyüdüğü yerlerin itibarlı kaptanının hayaleti gibiydi -." Altmış yaşında ve bunun onun açık denizlerdeki ilk kaptanlığı olduğunu unutmayın. Mahon bu görevin aptalca bir iş olduğunu ve sonunun kötüye gideceğini söylemekteydi. Gemiyi her zamankinden daha çok seviyor ve Bangkok'a gitmeyi çok istiyordum. Bangkok'a! Sihirli isim, mübarek isim. Mezopotamya onun bir parçası değildi. Unutmayın, yirmi yaşındaydım, bu benim ilk ikinci kaptanlık görevimdi ve Doğu beni bekliyordu..

"Yeni bir ekiple yola çıktık ve açık denizlere demir attık. Her zamankinden daha kötü bir şekilde sızdırıyordu. Sanki o şaşkın gemi yapımcıları teknenin içinde gerçekten bir delik açmışlardı.. Bu sefer dışarı bile çıkmadık.. Mürettebat bocurgata adam yerleştirmeyi reddetti[17].

"Bizi iç limana çektiler, oranın demirbaşı, özelliği, o yerin bir kurumu olduk.. İnsanlar ziyaretçilere bizi göstermekteydi. 'Bu Bangkok'a giden ağaç kabuğu - altı aydır burada -üç kez geri döndü." Tatillerde tekneleri dolaşan küçük çocuklar '_Judea_, ahoy!" diye seslenirdi ve eğer korkuluğun üstünde bir kafa görünürse, 'Nereye gideceksin? Bangkok mu?', diye bağırarak alay ederdi. Gemide sadece üç kişiydik. Zavallı yaşlı kaptan kabinde aylaklık etmekteydi. Mahon aşçılığı üstlendi ve güzel karışık yemekler hazırlarken beklenmedik bir şekilde bir Fransız'ın dehasını geliştirdi. Donanıma yavaşça arkadan baktım. Biz Falmouth vatandaşı olmuştuk. Bütün esnaf bizi tanıyordu. . Berberde ya da tütüncüde şunu soruyorlardı: 'Bangkok'a gidebileceğinizi düşünüyor musunuz?" Bu arada gemi sahibi, sigortacılar ve kiracılar Londra'da kendi aralarında tartıştılar ve maaşımız kesildi. Şişeyi uzat.

"Korkunçtu. Manevi olarak bu durum, su alan gemiyi ömür boyu pompalamaktan daha kötüydü.. Sanki dünya tarafından unutulmuş, kimseye ait olmamış, hiçbir yere varamayacakmışız gibi görünüyordu. Tıpkı büyülenmiş gibi, sanki sonsuza kadar o iç limanda yaşamak zorunda kalacakmışız gibiydi. Nesiller boyu kıyı şamatacıları ve sahtekâr kayıkçılar için bir alay konusu, bir ibret vesilesi olacaktık. Üç aylık maaş ve beş günlük izinle soluğu Londra'da aldım. Oraya gitmem bir gün, geri dönmem de neredeyse bir gün sürdü. Ama üç aylık maaş yine de gitti. Üç aylık maaşım ne oldu, derseniz... Hiçbir fikrim yok! Sanırım bir müzikholde takıldım, Regent Street'te lüks bir yerde üç öğün yiyip içtim ve elimde kocaman bir Byron koleksiyonu ve yeni bir tren battaniyesiyle döndüm[18]. Beni gemiye çeken kayıkçı şöyle dedi: 'Merhaba! Bu eski şeyi bıraktığını düşünüyordum. O asla Bangkok'a ulaşamayacak.' 'Hadi canım, sen de mi inanıyorsun buna? ' dedim küçümseyerek ama o kehanetten hoşlanmadım.

---

17 Bu terim, geminin pruva (ön taraf) kısmındaki bir yapıyı ifade eder. Genellikle geminin ilerlemesi sırasında suyun üzerine çıkmasını engelleyen bir yapıdır. Bu yapı, genellikle dalga kırıcı veya su iticisi olarak işlev görür ve geminin seyir performansını artırmaya yönelik tasarlanır

18 Regent Caddesi, Birleşik Krallık'ın başkenti Londra'nın Westminster semtinde bulunan bir alışveriş caddesidir. Cadde, Waterloo Place'den başlayarak Piccadilly Circus'a kadar devam etmektedir. John Nash'in direktifleri doğrultusunda 1825 yılında inşa edilmiş olup adını, Veliaht Prensi George'den almaktadır. Regent Caddesi, Swallow Caddesi de dahil olmak üzere bir takım eski yolların yerini alarak İngiltere'deki şehir planlamasına erken bir örnek oldu. 19. yüzyılın sonlarında yeniden inşa edildikten sonra All Souls Kilisesi hariç tüm orijinal binaların yerini almış olmasına rağmen Nash'in cadde düzeni aynen kalmıştır. Cadde, Liberty, Hamleys, Jaeger ve Apple Store gibi önemli perakende mağazaları ile ünlüdür ve günümüz Westminster Üniversitesi Regent Caddesi üzerinde yer almaktadır.

"Birdenbire, birilerinin memuru gibi görünen yetkilerle donatılmış bir adam ortaya çıktı. Yüzünün her yeri çiçek bozuğu idi[19], yenilmez bir enerjisi vardı ve neşeli bir ruha sahipti. Yeniden hayata döndük.

Bir hurda gemi yanımıza geldi kargomuzu aldı. Daha sonra kuru havuza girdik ve bakırımızı soydular. Teknenin sızmasına şaşmamalıydı. Zavallı şey, fırtınada dayanmaktan öte zorlanmıştı, sanki tiksintiyle alt dikişlerinin tüm kenevirini dışarı atmıştı. Tekrar kalafatlandı, yeniden bakırlandı ve kopmazcasına sıkı hale getirildi. O hurda gemiye geri döndük ve kargomuzu yeniden gönderdik.
"Sonra ay ışığının aydınlattığı güzel bir gecede, bütün fareler gemiyi terk etti. Onlar tarafından istila edilmiştik. Yelkenlerimizi yok etmişlerdi. Mürettebatın tükettiğinden daha fazla erzağı, yataklarımızı ve yaşadığımız tehlikeleri nazikçe onlarla paylaşmıştık ve şimdi, gemi denize elverişli hale geldiğinde, ayrılmaya karar verdiler.

Gösterinin tadını çıkarmak için Mahon'u aradım. Küpeştemizde fare üstüne fare belirdi, omzunun üzerinden son kez baktı ve gümbürtüyle içi boş gemiye atladı.

Onları saymaya çalıştık ama kısa süre sonra takip edemez olduk. Mahon şunları söyledi: "Pekala, pekala! Farelerin zekasından bana bahsetme. Batmaktan kıl payı kurtulduğumuzda çoktan terk etmiş olmaları gerekirdi. İşte farelerle ilgili batıl inanışın ne kadar saçma olduğuna dair kanıt. İyi bir gemiyi terk edip yiyecek bile olmayan eski, çürük bir hurdaya gidiyorlar, aptallar!... Onların neyin güvenli neyin iyi olduğunu bizden daha fazla bildiğine inanmıyorum." "Sohbetin sonunda, farelerin bilgeliğinin abartıldığı ve aslında bu bilgeliğin insanlarınkinden daha büyük olmadığı konusunda anlaştık"

"Geminin hikayesi artık bu sayede Kanal boyunca biliniyordu. Land's End to the Forelands'e kadar ve güneyde mürettebat bulamadık[20]. Bize Liverpool'dan eksiksiz mürettebat gönderdiler ve bir kez daha Bangkok için denize açıldık.

Tropiklere kadar güzel esintiler ve sakin sular vardı ve yaşlı Judea güneşin altında ağır ağır ilerlemekteydi. Sekiz deniz miline ulaştığında her şey çatırdadı ve kasketlerimizi başlarımıza bağladık; ama çoğunlukla saatte üç mil hızla gidiyorduk.

"Ne bekleyebilirdiniz ki? O yaşlı gemi yorgundu. Onun gençliği benimkinin olduğu yerdeydi - sizinkinin olduğu yerde - bu hikayeyi dinleyen sizler; ve hangi arkadaşınız geçmişinizi ve yorgunluğunuzu yüzünüze vurur?"

Onu hiç şikayet etmedik. En azından biz güvertedekiler, sanki onun içinde doğmuş, onun içinde büyümüş, onun içinde yıllarca yaşamış gibiydik, başka bir gemiyi hiç tanımamıştık. Aynı şekilde, bir katedral olmadığı için köyümdeki eski kiliseyi de aşağılardım.

Ve gençliğim de bana sabırlı olmamı sağladı. Önümde tüm Doğu, tüm hayat ve o gemide denendiğim ve oldukça başarılı olduğum düşüncesi vardı.

Ve eski çağlardaki insanların yüzyıllar önce o yoldan, çok daha iyi yelken açamayan gemilerle, palmiyelerin, baharatların ve sarı kumların ülkesine, koyu renkli ulusların Romalı Neron'dan daha zalim ve Yahudi Süleyman'dan daha görkemli krallar tarafından yönetildiği topraklara gittiklerini düşündüm. Ben gençliğimi cehalet ve umut içinde yaşarken, yaşlı ağaç kabuğu kendi yaşı ve yükünün ağırlığıyla hantal bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu.

19 Ağır içicilerin yüzündeki ve özellikle burnundaki patlayan kan damarları ağı

20 Land's End'den Foreland Point'e kadar Cornwall ve Devon'un vahşi kuzey kıyısı Atlantik Okyanusu ve Bristol Kanalı'na bakmaktadır. Sayısız gemi bu sulardan geçti ve birçoğu savaş nedeniyle ya da acımasız hava ve deniz nedeniyle kaybedildi.

Ve o, bitmek bilmeyen günler boyunca ilerledi; ve taze altın kaplaması, batan güneşte yansıyarak, arkasında yazılı olan "Judea, Londra" sözcüklerini karanlığa bürünen deniz üzerinde haykırıyor gibiydi. Yap ya da öl.'

"Sonra Hint Okyanusu'na girdik ve Java Head'e doğru kuzeye yöneldik[21]. Rüzgârlar hafifti. Haftalar geçti. Tekne sürünerek yoluna devam etmekteydi, yap ya da öl ve memlekettekiler artık geri dönmemizin geciktiğini düşünmeye başladılar.

"Bir cumartesi akşamı, görevde olmadığım sırada, adamlar benden onlara çamaşır yıkamak için fazladan bir kova su vermemi istediler..

Tatlı su pompasını bu kadar geç açmak istemediğim için ıslık çalarak öne doğru ilerledim ve elimdeki anahtarla baş taraftaki olukların kilidini açarak orada tuttuğumuz yedek depodan su dağıtmayı düşündüm. "Aşağıdaki koku korkunç olduğu kadar beklenmedik bir şeydi. İnsan o delikte günlerdir yüzlerce parafin lambasının yandığını ve duman tüttüğünü sanırdı. Dışarı çıktığıma sevindim. Yanımdaki adam öksürdü ve 'Komik koku efendim' dedi. İhmalkar bir tavırla, 'Sağlığa iyi geldiğini söylüyorlar' diye cevap verdim ve arkadan yürüdüm.

"Yaptığım ilk şey başımı geminin ortasındaki vantilatörün kare kısmına koymak oldu. Kapağı kaldırdığımda açıklıktan görünür bir nefes, ince bir sis gibi bir şey, hafif bir pus bulutu yükseldi. Yükselen hava sıcaktı ve ağır, isli, parafin kokusu vardı.. Bir kez kokladım ve kapağını yavaşça kapattım. Kendimi boğmanın manası yoktu. Kargo yanıyordu.

"Ertesi gün ciddi bir şekilde tütmeye başladı. Görüyorsunuz, bu beklenen bir şeydi, çünkü kömür güvenli bir madde olmasına rağmen, bu kargo o kadar elleçlenmişti ki, elleçlemeden ötürü o kadar dağılmıştı ki, her şeyden çok demirci kömürüne benziyordu. Ayrıca, birden fazla ıslanmıştı. Onu gemiden geri alırken sürekli yağmur yağmıştı ve bu uzun geçişle birlikte ısındı ve başka bir kendiliğinden yanma vakası daha yaşandı.

"Kaptan bizi kabine çağırdı. Masanın üzerine bir harita yayılmıştı ve mutsuz görünüyordu. 'Batı Avustralya kıyısı yakın ama hedefimize doğru ilerlemek istiyorum' dedi. Kasırga mevsimindeyiz; geminin yönünü Bangkok'a tutacağız ve yangınla savaşacağız. Eğer hepimiz kavrulursak, bir daha hiçbir yere geri dönmemize gerek kalmaz. İlk önce, havasızlıktan boğarak bu lanet olası yanmayı bastırmaya çalışacağız.

"Denedik. Her yeri sıkıca kapattık, ama yine de tüttü. Duman fark edilemeyecek çatlaklardan içeri sızmaya devam etti; kendini bölmeler ve kapaklar arasından zorladı; incecik iplikler halinde, görünmez bir film halinde, anlaşılmaz bir şekilde, oraya buraya ve her yere yayıldı. Kabine, kamaraya girdi; güvertedeki korunaklı yerleri zehirledi, ana direğin ucundan bile kokusu alınabiliyordu. Açıkçası, duman çıkarsa hava da içeri girerdi. Bu moral bozucuydu. Bu yanma boğulmayı reddetmekteydi.

"Suyu denemeye karar verdik ve ambar kapaklarını açtık. Beyazımsı, sarımsı, kalın, yağlı, sisli, boğucu, muazzam miktarda duman bacalara kadar yükseldi. Teknenin kıç taraf boşaltıldı. Sonra zehirli bulut uçup gitti ve şimdi bir sıradan fabrika bacasından daha kalın olmayan bir duman içinde çalışmaya geri döndük.

"Eski ve bakımsız hortumu bağladık, çalıştırdık ancak kısa sürede patladı. Hortum, gemi kadar eski, tarihi bir eserdi ve onarımı mümkün değildi. Daha sonra güçsüz baş pompayı kullanarak su çektik

21 Java Head, Sri Lanka'nın güneydoğusunda yer alan bir burun ve yarım adadır. Bu konum, Sri Lanka'nın güney ucunda, Hint Okyanusu'na doğru uzanır. Colombo şehrine oldukça yakın bir konumda bulunmaktadır.

ve kovalarla su taşıyarak ana ambara büyük miktarda Hint Okyanusu suyu doldurmayı başardık. Su akıntısı güneş ışığında parıldamaktaydı, beyaz bir duman tabakasının içinden geçerek kömürün siyah yüzeyinde kayboldu. Buhar, dumanla karışarak yükseldi. Sanki dibi olmayan bir fıçıya tuzlu su dolduruyormuşuz gibi suyunu boşaltmaya devam ettik. Bu geminin içine su pompalamak, dışarıya su pompalamak, tekrar içine su pompalamak bizim kaderimizdi. Önce kendimizi boğulmaktan kurtarmak için geminin dışına su püskürttük, sonra da yanmaktan kurtulmak için geminin içine delice su döktük.

Ve o gemi, dingin havalarda, yapmayı ya da ölmeyi seçerek yoluna devam etti. Gökyüzü saflığın, mavinin bir mucizesi idi. Deniz cilalanmış, mavi, berraktı, değerli bir taş gibi parıldıyordu, ve her tarafa, ufka doğru uzanıyordu - sanki tüm yer küre bir mücevher, kocaman bir safir, tek bir taştan oluşmuş bir gezegenmiş gibi. Engin ve sakin suların pırıltısı üzerinde *Judea*, süzülüyordu, rüzgâr altı yönünde sürüklenen yorgun ve pis buharlar halinde, tembel bir bulut içinde; denizin ve gökyüzünün ihtişamını kirleten zararlı bir bulut.

"Elbette bu süre boyunca hiç ateş görmedik. Kargo dipte bir yerlerde için için yanıyordu. Bir keresinde, yan yana çalışırken, Mahon bana tuhaf bir gülümsemeyle şöyle dedi: 'Şimdi, keşke düzenli bir sızıntı yapsaydı - Kanaldan ilk ayrıldığımız zamanki gibi - bu yangına bir tıpa koyar. Değil mi?' Ben de alakasız bir şekilde şöyle dedim: 'Fareleri hatırlıyor musun?'"

"Yangınla savaştık ve gemiyi de sanki hiçbir şey yokmuş gibi dikkatle sevk ettik. Kaptan yemek pişirdi ve bize hizmet etti. Diğer on iki kişiden sekizi çalışırken dördü dinlendi. Kaptan dahil herkes sırayla görev aldı. Eşitlik vardı ve tam olarak kardeşlik olmasa da, çok iyi bir duygu hakimdi. Bazen bir adam, güverteden bir kova suyu aşağıya fırlattığında, 'Hurrah Bangkok için!' diye bağırırdı ve diğerleri gülerdi. Ama genellikle sessiz ve ciddiydik - ve susuzduk. Ah! Ne kadar susuzduk! Ve suya dikkat etmek zorundaydık. İncelikle hesaba katmalıydık. Gemi tütmekte, güneş parlamaktaydı.... Şişeyi ver."

"Her yolu denedik. Hatta yangına kadar kazmaya bile çalıştık. Tabii ki işe yaramadı. Hiç kimse aşağıda bir dakikadan fazla kalamıyordu. İlk olarak inen Mahon bayıldı, onu çıkarmak için giden adam da aynı şekilde bayıldı. Onları güverteye çıkardık. Sonra ne kadar kolay olduğunu göstermek için aşağı ben atladım. O zamana kadar akıllanmışlardı ve sanırım bir süpürge sapına bağlanmış bir zincir kancasıyla beni yakalamakla yetindiler. Aşağıda kalan küreğimi bile almayı teklif etmedim.

"İşler kötü görünmeye başladı. Uzun tekneyi suya indirdik. İkinci tekne denize açılmaya hazırdı. Ayrıca oldukça güvenli olan vinçlerin üzerinde on dört metrelik bir tekne daha vardı.. "Sonra dumanlar birdenbire azaldı. Geminin dibine su basmak için çabalarımızı yeniden iki katına çıkardık. İki gün boyunca hiç duman çıkmadı. Herkesin yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Bu bir Cuma günüydü. Cumartesi günü iş yoktu ancak elbette gemi yelken açtı. Erkekler çamaşırlarını yıkadı. İki haftadan beri ilk kez kıyafetlerini ve yüzlerini gördüm ve kendilerine özel bir akşam yemeği verildi. Kömürün kendiliğinden yanmasını önemsiz bir işmiş gibi küçümseyerek konuşmaktaydılar ve kendilerinin yangınları söndürecek adamlar olduklarını ima ettiler. Bir şekilde hepimiz, sanki büyük bir servet miras kalmış gibi hissetmekteydik. Ama gemide iğrenç bir yanık kokusu vardı. Kaptan Beard'ın gözleri çukurlaşmış, yanakları çökmüştü. Onun ne kadar kamburlaşmış olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. O ve Mahon, kapıları ve havalandırma deliklerini koklayarak ayık bir şekilde dolaşıyorlardı. Birdenbire zavallı Mahon'un çok, çok yaşlı bir adam olduğu aklıma geldi. Bana gelince, büyük bir deniz savaşını kazanmaya yardım etmişim gibi mutlu ve gururluydum. Ah! Gençlik!"

"Gece iyiydi. Sabah ülkeye dönmek üzere yola çıkmış bir gemi yanımızdan geçti; bu, aylardır gördüğümüz ilk gemi; ama sonunda karaya yaklaşıyorduk, Java Head yaklaşık 300 kilometre uzaktaydı ve neredeyse kuzeye doğru ilerliyorduk..

"Ertesi gün sekizden on ikiye kadar güvertede nöbet tutuyordum. Kahvaltıda kaptan şunu gözlemledi, 'Bu kokunun kabine yayılması harika.' Saat on civarında, yaşlı adam teknenin kıç tarafındayken bir an için ana güverteye indim. Marangoz tezgâhı ana direğin gerisinde duruyordu: eğildim karşısında pipomu içiyordum bu sırada genç marangoz benimle konuşmak üzere yanıma geldi. 'Çok iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum, öyle değil mi?' dedi. Ve sonra sinirle aptalın tezgahı eğmeye çalıştığını fark ettim.. Kısaca 'Yapma Chips' dedim ve hemen bir şeyin farkına vardım. Tuhaf bir duygu, absürt bir yanılsama, sanki anlaşılmaz şekilde havadaydım. Etrafımda bastırılmış bir nefesin boşaldığını duydum -sanki binlerce dev aynı anda Phoo! demiş gibi- ve kaburgalarımın aniden ağrımasına neden olan donuk bir beyin sarsıntısı hissettim. Buna hiç şüphe yok; havadaydım ve vücudum kısa bir parabol çiziyordu. Ancak kısa da olsa, hatırlayabildiğim kadarıyla aşağıdaki sırayla birkaç düşünce aklımdan geçti: 'Bu marangoz olamaz - Nedir? - Bir kaza - Denizaltı yanardağı mı? --Kömürler, gaz!--Tanrı aşkına! havaya uçuyoruz - Herkes öldü - arka kapaktan aşağıya düşüyorum - içeride ateş görüyorum.'

"Ambarın havasında asılı duran kömür tozu, patlama anında donuk kırmızı renkte parlamıştı. Tezgahın ilk eğilmesinden bu yana göz açıp kapayıncaya kadar, kargo üzerine uzanmıştım. Kendimi topladım ve süratle dışarı çıktım. Güverte, bir kasırgadan sonra ormandaki ağaçlar gibi çapraz duran parçalanmış kerestelerden oluşan bir yığın halindeydi; kirli paçavralardan devasa bir perde önümde hafifçe dalgalanıyordu - bu, şeritlere ayrılmış olan ana yelkendi.. "Direkler her an devrilecek" diye düşündüm ve yoldan çekilmek için dört ayak üzerinde pupa merdivenine doğru fırladım.

"Gördüğüm ilk kişi Mahon'du, gözleri ve ağzı açık, uzun beyaz saçları başının etrafında gümüş bir hale gibi dimdikti. Tam aşağı inecekken, ana güvertenin kımıldadığını, yükseldiğini ve gözlerinin önünde kıymıklara dönüştüğünü görünce, üst basamakta taş kesildi. İnanamayarak ona baktım, o da bana şaşkın bir merakla baktı. Saçımın, kaşlarımın, kirpiklerimin olmadığını, genç bıyığımın yandığını, yüzümün siyah, bir yanağımın açık, burnumun kesik ve çenemin kanlar içinde olduğunu bilmiyordum. Şapkamı, terliklerimden birini kaybetmiştim ve gömleğim parçalanmıştı. Bütün bunlardan haberim yoktu. Geminin hala su üzerinde olduğunu, pupa güvertesinin sağlam olduğunu ve en önemlisi, hayatta olan birini görmek beni şaşırttı. Ayrıca gökyüzünün huzuru ve denizin dinginliği de açıkça şaşırtıcıydı. Sanırım onları da dehşet içinde kıvranırken görmeyi bekliyordum... Şişeyi ver."

“Bir yerden, -havadan, gökyüzünden- gemiye seslenen biri vardı. O anda kaptanı gördüm - o da kızgındı. Bana hemen sordu: 'Kabin masası nerede?' ve böyle bir soruyu duymak, benim için korkunç bir şok oldu. Anlayacağınız üzere, az önce havaya uçmuştum ve bu deneyimle sarsılmıştım; hayatta olup olmadığımdan pek emin değildim. Mahon iki ayağını yere vurmaya başladı ve ona 'Aman Tanrım! güvertenin havaya uçtuğunu görmüyor musun?' Sesimi buldum ve sanki büyük bir görev ihmalinin bilincindeymiş gibi kekeledim: 'Kabin masasının nerede olduğunu bilmiyorum.' Absürt bir rüya gibiydi.

“Sonra ne istediğini biliyor musunuz? Yelkenleri ayarlamak istedi. Çok sakin bir şekilde ve düşüncelere dalmış gibi, ön direği dengelemekte ısrar etti. Mahon neredeyse gözyaşları içinde, 'Hayatta birileri olup olmadığını bilmiyorum' dedi. Nazikçe, 'Elbette,' dedi, 'ön direğin dengelenmesi için yeterli kişi kalmış olacaktır.

"Yaşlı adam, görünüşe göre, kronometreleri kurarken yatağındaymış ki, sarsıntı onu savurmuş. Sonradan anlattığına göre, geminin bir şeye çarptığını düşünüp hemen kamaraya koşmuş. Orada, kabin masasının ortadan kaybolduğunu görmüş. Güverte havaya uçtuğu için, elbette ambara düşmüştü. O sabah kahvaltı yaptığımız yerde sadece büyük bir delik görmüş. Bu ona o kadar gizemli ve son derece etkileyici gelmiş ki, güverteye çıktıktan sonra gördüğü ve duyduğu şeyler,

buna kıyasla önemsiz şeylermiş. Ve dikkat edin, dümenin boş olduğunu ve teknesinin rotasından çıktığını hemen fark etmiş - tek düşüncesi, o sefil, soyulmuş, güvertesiz, için için yanan gemi enkazını, limana götürmek için rotasını düzeltmekmiş. Bangkok! İşte istediği buydu. Size söylüyorum, bu sakin, eğik, bacakları bükülmüş, neredeyse deforme olmuş küçük adam, fikrinin tekliğinde ve bizim telaşımızdan tamamen habersiz olması nedeniyle muazzamdı. Bizi emir veren bir hareketle çağırdı ve dümene kendisi geçmeye gitti."

"Evet; yaptığımız ilk şey o enkazın yelkenlerini ayarlamak oldu! Kimse ölmedi, hatta sakatlanmadı bile, ama herkes az çok yaralandı. Onları görmeliydiniz! Bazıları paçavralar içindeydi, kömür işçileri gibi, baca temizleyicileri gibi siyah yüzleri vardı ve kafa derileri traşlanmış gibi görünen, ancak aslında cilde kadar yanmış kel kafaları vardı. Diğerleri, çöken ranzalarından fırlatılarak uyandırılan aşağıdaki nöbetçiler, durmadan titriyorlar ve işimizi yaparken bile inliyorlardı. Ama hepsi çalıştı. O Liverpool ekibinin içinde doğru malzeme vardı. Bu benim deneyimim, her zaman öyledir. Onlara bunu kazandıran denizdir - enginlik, kasvetli stoacı ruhlarını çevreleyen yalnızlık[22]. Ah! Peki sonra! Tökezledik, süründük, düştük, enkaza çarptık, onları ortadan çektik. Direkler duruyordu ama aşağıda ne kadar kömürleşeceklerini bilmiyorduk. Neredeyse sakindi ama batıdan gelen uzun bir dalga onu yuvarladı. Her an gidebilirler. Endişeyle onlara baktık. Hangi yöne düşeceklerini tahmin etmek mümkün değildi.

"Sonra geri çekildik ve etrafımıza baktık. Güverte, kenarında tahta yığınları, dikine tahta yığınları, kıymıklar, harap olmuş ahşaptan oluşan bir karmaşa haline gelmişti. Direkler, matlaşmış bir çalılığın üzerinde yükselen büyük ağaçlar gibi, bu kaosun arasından yükseliyordu. Bu enkaz kütlesinin aralıkları, beyazımsı, uyuşuk, kıpır kıpır bir şeyle doluydu - yağlı bir sis gibi bir şey. Görünmez ateşin dumanı tekrar yükseliyordu, ölü odunla boğulmuş bir vadide zehirli bir sis gibi süzülüyordu. Duman bukleleri kıymıklar arasından yukarı doğru tembel tembel kıvrılmaya başlıyordu. Orada burada, dik duran bir ahşap parçası bir direğe benziyordu. Beşlik parmaklığının yarısı ön yelkene doğru fırlamıştı ve gökyüzü, alçakça kirlenmiş tuvalin üzerinde görkemli mavi bir leke oluşturmuştu. Birkaç tahtadan oluşan bir parça bir arada tutularak korkuluğun üzerinden düşmüştü ve bir ucu denize doğru çıkıntı yapıyordu, sanki hiçbir yere çıkmayan bir geçit gibi, sanki derin denizin üzerinde ölüme giden bir geçit gibi - sanki bizi hemen kalasların üzerinde yürümeye ve saçma dertlerimizle baş etmemize davet ediyordu. Ve hala hava, gökyüzü, görünmeyen bir hayalet gibi, gemiyi selamlıyordu.

Biri aklına gelerek aşağı doğru baktı ve orada, geri dönmek için hevesli olan dümencinin, düşünmeden denize atlamış olduğunu gördü. Dümenci bağırdı, denizkızı gibi canlı şekilde yüzüyordu ve gemiye yetişti. Ona bir ip attık ve kısa süre sonra üzerinden sular akarak ve çok bitkin vaziyette aramıza katıldı. Kaptan dümeni teslim etmiş ve uzakta, dirseğini korkuluğa, çenesini eline dayamış, denize hüzünle bakıyordu. Kendimize soruyorduk, "Bundan sonra ne olacak?" Ben de bu düşüncelere katıldım, "Şimdi, bu da bir şey. Bu harika. Acaba sırada ne var? Ah, gençlik!"

"Mahon aniden arkada bir vapur gördü. Kaptan Beard, 'Onunla hala bir şeyler yapabiliriz' dedi. Uluslararası deniz dilinde 'Gemi Yanıyor. Acil yardım istiyoruz' yazan iki bayrak çektik. Vapur hızla büyüdü ve yavaş yavaş pruva direğindeki iki bayrakla mesajlaşmaya başladı: 'Yardımınıza geliyorum.'

"Yarım saat içinde yan yana, rüzgâr yönünde ve biraz yuvarlanarak, motorları durdurulmuş şekilde selam mesafesine geldi. Sakinliğimizi yitirdik ve hep birlikte heyecanla bağırmaya başladık: "Havaya uçtuk!" Köprüde beyaz kasketli bir adam, "Evet! Tamam! Tamam!" diye bağırdı ve başını salladı, gülümsedi ve sanki korkmuş bir sürü çocuğu sakinleştiriyormuş gibi eliyle yatıştırıcı

22 Stoacı filozoflar, insanların doğanın düzenine uyum sağlamaları gerektiğini öne sürmüşlerdir. Ayrıca, duygusal dengeyi koruma, erdemli yaşama ve içsel huzura odaklanmışlardır. Stoacılık, insanların üzerinde kontrol sahibi olabilecekleri şeylere odaklanmalarını ve diğer faktörlere karşı duyarsızlaşmalarını öğütler.

hareketler yaptı. Teknelerden biri suya bırakıldı ve uzun küresleriyle denizde bize doğru gelmeye başladı. Dört Malay denizcisi ritmik bir şekilde kürek çekiyordu. Malay denizcilerini ilk kez görüyordum. O zamandan beri onları tanırım, fakat beni şaşırtan şey onların kayıtsızlığıydı. Yanımıza geldiler ve hatta baş üstünde duran ve ana zincirlerimizi tekne kancasıyla tutan adam bile şöyle bir görmek için başını kaldırmaya tenezzül etmedi[23]. Havaya uçmuş insanlara daha fazla ilgi gösterilmesi gerektiğini düşündüm.

"Kupkuru ve maymun gibi çevik küçük bir adam gemiye tırmanıp yanımıza geldi. Buharlı geminin kaptan yardımcısıydı. Tek bir bakış attı ve bağırdı, "Beyler, vazgeçseniz iyi olur." "Sessiz kaldık. Kaptanla bir süre ayrı konuştu - onunla tartışıyor gibiydi. Sonra birlikte vapura gittiler.

"Kaptanımız geri döndüğünde, Kaptan Nash idaresinde *Sommerville isimli* vapurun Batı Avustralya'dan yola çıkıp Batavia üzerinden Singapur'a postalarla gitmekte olduğunu ve anlaşmaya göre, ateşi söndürmek için Anjer veya Batavia'ya bizi çekmesi gerektiğini öğrendik. Sonra yolculuğumuza devam edebilirdik - Bangkok'a! Yaşlı kaptan heyecanlanmış görünüyordu. Mahon'a sertçe, "Bunu yapacağız," dedi. Yumruğunu gökyüzüne salladı. Başka kimse tek kelime etmedi.

Öğlen saatlerinde vapur bizi çekmeye başladı. Dikkatli ve hızlı bir şekilde ilerlemekteydi ve Judea'dan geriye kalan da, yetmiş kulaçlık çekme halatının ucundan - direkleri yukarıda çıkıntı yapan bir duman bulutu gibi hızla onu takip etmekteydi. Yelkenleri toplamak için yukarı çıktık. Serenlere dikkat ettik. Orada, hiçbir yere ulaşmamaya mahkum geminin yelkenlerini düzgün bir şekilde toplayan bizleri hayal edebiliyor musunuz? Her an direklerin devrileceğini düşünmeyen tek bir adam bile yoktu. Direğin tepesinde duman nedeniyle gemiyi göremiyorduk. Adamlar halatları eşit dönüşlerle geçirerek dikkatle çalıştılar. Mahon aşağıdan, 'orada yukarıda yelkenleri toplayın!' diye bağırmaktaydı.

“Bunları anlıyor musunuz? O adamlardan hiçbirinin her zamanki gibi aşağı inmeyi beklediğini sanmıyorum. İndikten sonra birbirlerine, 'Eh, her şeyle birlikte tek parça halinde, denize düşeceğimizi zannediyordum - bana inanmıyorsanız, lanet olsun' dediklerini duydum. Yorgunluktan bitkin düşmüş bandajlı başka biri, 'Ben de kendi kendime bunu düşünüyordum', diye cevap verdi. Ve unutmayın, bunlar rutin itaat alışkanlığı olmayan adamlardı. Dışarıdan birine, kurtarıcı niteliği olmayan bir sürü küfürbaz serseri gibi görünürlerdi. Onları bunu yapmaya iten neydi? Düşünerek, ne kadar güzel olduğunu düşünerek, ön yelkenin burnunu iki kez indirmelerini ve daha iyi yapmaya çalışmalarını istediğimde bana neden itaat ettiler? Neden? Profesyonel itibarları yoktu, önlerinde örnek yoktu, övgü yoktu. Bu bir görev duygusu değildi; hepsi nasıl kaçacaklarını, tembellik edeceklerini ve kaytaracaklarını çok iyi biliyorlardı - akıllarına geldiğinde - ve çoğunlukla da öyle yapmışlardı. Onları buraya getiren ayda iki pound on şilin mi? Maaşlarının yeterince iyi olduğunu düşünmüyorlardı. Hayır; bu onların içindeki bir şeydi, doğuştan gelen, incelikli ve ebedi bir şeydi. Bir Fransız ya da Alman tüccarın mürettebatının bunu yapmayacağını kesin olarak söylemiyorum ama aynı şekilde yapılıp yapılmayacağından şüpheliyim. İçlerinde bir bütünlük, bir ilke gibi sağlam ve bir içgüdü gibi ustaca bir şey vardı - gizli bir şeyin, o gizli şeyin, ırksal farklılıklar yaratan, ulusların kaderini şekillendiren iyinin veya kötünün armağanının kendini ortaya koyması."

O gece saat onda, mücadele etmeye başladıktan sonra ilk kez yangını gördük. Çekme hızının etkisiyle için için yanan ateş alevlendi. Ön tarafta, güvertenin enkazının altında parlayan mavi bir ışık belirdi. Kısmen titriyordu, kıvılcım gibi yanıp sönen bir ışık gibi kıpırdamaya ve sürünmeye başladı. İlk önce ben gördüm ve Mahon'a söyledim. 'O zaman oyun bitti,' dedi. 'Bu çekmeyi durdursak iyi olur, yoksa biz ayrılmadan önce aniden baş ve kıç tarafta patlayacak.' Bağırdık, dikkatlerini çekmek için ziller çaldık; çekmeye devam ettiler. Sonunda Mahon ve ben ileriye doğru geçerek bir baltayla halatı kesmek zorunda kaldık. Düğümleri çözmek için zaman yoktu. Güverteye

23 Baş üstü, küçük teknelerin baştarafında oturulabilecek ve ayakta durulabilecek platform,

geri döndüğümüzde, ayaklarımızın altındaki kereste yığınını yalayan kırmızı alevleri görebiliyorduk.

"Tabii ki vapurda halatın koptuğunu çok geçmeden anladılar. Düdüğünü yüksek sesle çaldı, ışıkları geniş bir daire içinde görülürken, yan tarafa yaklaştı ve durdu. Hepimiz güvertede sıkı bir grup halinde ona bakıyorduk. Her adam küçük bir paket veya çanta kurtarmıştı. Aniden, bir alev topu ileri fırladı ve yan yana duran iki geminin arasında hafifçe dalgalanan siyah denize bir ışık çemberi attı. Kaptan Beard saatlerce ızgaraların üzerinde sessiz sessiz oturmuştu, ama şimdi yavaşça ayağa kalktı ve önümüzde, mizana örtülerine doğru ilerledi[24]. Kaptan Nash seslendi: 'Hadi gelin! Hızlı olun. Gemide posta çantalarım var. Seni ve teknelerini Singapur'a götüreceğim.'

"'Teşekkür ederim! Hayır!' dedi kaptanımız, 'Geminin sonucunu görmeliyiz.'

"'Daha fazla bekleyemem,' diye bağırdı diğeri. 'Postalar... bilirsiniz.'

"'Evet! evet! Biz iyiyiz.'

"'Pekâlâ! Seni Singapur'da bildireceğim... Hoşçakalın!'

"Kaptan Nash elini salladı. Adamlarımız paketlerini sessizce yere bıraktılar. Vapur ilerledi ve ışık çemberinden çıkarak, yanan ateşin parlaklığıyla körleşen görüş alanımızdan aniden kayboldu. Ve sonra Doğu'yu ilk kez küçük bir teknenin komutanı olarak göreceğimi anladım. Bunu güzel buldum; eski gemiye olan sadakat de güzeldi. Onu son kez görecektik. Ah gençliğin göz alıcılığı! Ah onun ateşi, yanan geminin alevlerinden daha göz kamaştırıcı, bu uçsuz bucaksız dünyaya sihirli bir ışık tutan, küstahça gökyüzüne sıçrayan, zamanla söndürülecek, daha zalim, daha acımasız, denizden daha acımasız - ve yanan geminin alevleri gibi geçilmez bir geceyle çevrili. "

“Yaşlı adam, sakin ve kararlı tavrıyla, sigorta şirketleri için gemiden alabileceğimiz kadar ekipman kurtarmamızın görevimiz olduğunu nazikçe hatırlattı. Buna göre, geminin ön tarafı alev alev yandığı için bize bol miktarda ışık verdiğinden kıç tarafta çalışmaya başladık. Bir sürü çöp çıkardık. Neyi kurtarmadık ki? Saçma sapan bir sürü vida ile sabitlenmiş eski bir barometre neredeyse canıma okuyordu; birdenbire duman bastı ve tam zamanında kaçtım. Çeşitli malzemeler, yelken bezi ruloları, halat ruloları vardı; güverte denizcilik pazarını andırıyordu ve tekneler su hattına kadar yüklenmişti[25]. İnsan, yaşlı adamın ilk komutası olan bu gemiden olabildiğince çok şey almak istediğini düşünürdü. Çok sessizdi, ama belli ki dengesini kaybetmişti. İnanır mısınız? Uzun tekneye eski bir zincir ve bir yedek çapa almak istedi. Saygılı bir şekilde 'Evet, evet efendim' dedik ve sessizce o şeyi denize düşürdük. Ağır ilaç kutusu, iki torba yeşil kahve, boya kutuları - düşünün, boya! - bir sürü şey. Sonra iki kişiyle birlikte teknelere gönderildim, onları yerleştirmek ve gemiyi terk etmek üzere uygun zamana hazırlamak için.

"Her şeyi yoluna koyduk, uzun teknenin direğini hazırladık. Kaptan bu tekneden sorumluydu ve ben de bir an bile oturmaktan pişman olmadım. Yüzüm acıyordu, her uzvum, sanki kırılmış gibi ağrıyordu, tüm kaburgalarımın farkındaydım ve omurgamda bir bükülme olduğuna yemin edebilirdim.

---

24 Güverteyi yağmur ve güneşten korumak için güverte üzerine açılan branda veya başka bir malzemeden yapılmış *örtü*

25 Teknenin su hattı, genellikle teknenin suya battığı kısım olarak bilinir. Teknenin su hattı, su yüzeyine en yakın olan boya hattıdır ve genellikle teknelerin dış tasarımının bir parçası olarak dikkate alınır. Bu hatta yapılan boyama işlemi, teknenin görünüşünü ve performansını etkileyebilir. Ayrıca, su hattı, teknenin yüzdüğü su seviyesini belirleyerek denge ve stabilite sağlar.

“Geriye doğru hızla ilerleyen tekneler derin bir gölgede yatıyordu ve her yerde yangının aydınlattığı denizi görebiliyordum. Devasa bir alev, düz ve net bir şekilde öne doğru yükseldi. Kanat vızıltısı gibi sesler, gök gürültüsünü andıran gürlemelerle orada parlamaktaydı. Tıpkı insanın sızdıran ve yanan gemilere doğru belanın içinde doğduğu gibi, çatlamalar, patlamalar vardı ve alev konisinden kıvılcımlar yukarıya doğru uçuyordu.

Asıl canımı sıkan şey, geminin geniş bir şekilde dalgalara ve hafif bir esintiye -sadece bir esinti- karşı yatmasıydı. Tekneler arka tarafta, güvenli oldukları yerde durmayıp, yan yana gelmekte ısrar ediyorlardı. Tehlikeli bir şekilde çarpışıyorlar ve alevlere yaklaşıyorlardı, gemi onların üzerine yuvarlanırken ve elbette her an direklerin yan tarafa düşme tehlikesi vardı. Ben ve iki kayıkçı, elimizden geldiğince kürekler ve tekne kancalarıyla onları uzak tuttuk; ancak, hemen ayrılabileceğimiz için hiçbir sebep yokken sürekli olarak bunu yapmak sinir bozucu hale geldi. Gemidekileri göremiyorduk ve gecikmenin neye sebep olduğunu da anlayamıyorduk. Tekne bekçileri alçak sesle küfür ediyorlardı ve sadece işten payımı almakla kalmayıp, sürekli kendini bırakma ve işleri kaynatma eğilimi gösteren iki adamı da çalıştırmak zorunda kaldım.

“Sonunda 'Güvertedekiler?' diye seslendim ve biri dışarı baktı. 'Hazırız,' dedim. Kafa kayboldu ve çok geçmeden tekrar ortaya çıktı. 'Kaptan diyor ki, Tamam efendim, tekneleri gemiden uzak tutun.

“Yarım saat geçti. Birdenbire korkunç bir gürültü, şangırtı, zincir şakırtısı, su tıslaması oldu ve milyonlarca kıvılcım geminin biraz üzerinde duran titrek duman sütununa doğru uçtu.

“Geminin pruvasına sabitlenmiş, büyük halatları sarma ve çözme işlevi gören ağır kancalar yanmış ve iki kızgın çapa dibe inmiş, arkalarından iki yüz kulaçlık kızgın zinciri koparmıştı. Gemi titredi, alev kütlesi çökmeye hazır gibi sallandı ve ön üst pervane direği düştü. Ateşten bir ok gibi aşağıya daldı, altından geçti ve anında teknelerden bir kürek mesafesi uzaklıkta yükselerek, ışık saçan deniz üzerinde siyah bir şekilde sessizce yattı. Güvertedekilere tekrar seslendim. Bir süre sonra, beklenmedik şekilde neşeli ama aynı zamanda ağzını kapalı tutmaya çalışıyormuş gibi boğuk bir sesle bir adam bana, 'Hemen geliyorum efendim,' dedi ve kayboldu. Uzun süre ateşin vızıltısı ve gürültüsünden başka bir şey duymadım. Ayrıca ıslık sesleri de vardı. Tahlisiye tekneleri alçalıp yükseliyor, halatları çekiyor, birbirlerine doğru oyunbazca yüzüyor, yanlarını birbirine çarpıyor veya ne yaparsak yapalım, geminin yanında toplu halde sallanıyordu. Daha fazla dayanamadım ve bir ipe tırmanarak kıç taraftan gemiye çıktım.

“Ortalık gündüz kadar aydınlıktı. Önümdeki yanan ateş, korkutucu bir görüntüydü ve ısı başta neredeyse dayanılmaz görünüyordu. Kaptan Beard, bacakları karnına doğru çekilmiş ve bir kolu başının altında, kabinden sürüklenen bir kanepenin minderinin üzerinde uyuyordu, ışık onun üzerinde adeta oynuyordu. Geri kalanların ise neyle meşgul olduğunu biliyor musunuz? Açık bir sandık etrafında, güvertede, en arkada oturup ekmek ve peynir yiyor ve şişelerle kara bira içiyorlardı.

"Başlarının üstünde şiddetli diller halinde kıvrılan alevlerin arka planında, kertenkelelere benzercesine evlerindeymiş gibi görünüyorlardı, daha doğrusu, umutsuz bir korsan çetesine benziyorlardı. Ateş gözlerinin beyazlarında, yırtık gömleklerinden görünen beyaz deri parçalarında parlıyordu. Her biri savaşın izlerini taşıyordu -bandajlı kafalar, bağlı kollar, dizinin etrafında kirli bir bez şeridi - ve her adamın bacakları arasında bir şişe ve elinde bir parça peynir vardı. Mahon ayağa kalktı. Yakışıklı ve itibarı olmayan başı, kancalı profili, uzun beyaz sakalı ve elinde açılmış bir şişe ile eski zamanların o umursamaz deniz hırsızlarından biri gibiydi, şiddet ve felaket arasında neşeleniyordu. 'Gemideki son yemek,' diye ciddiyetle açıkladı[26]. 'Bütün gün boyunca hiçbir şey yemedik ve tüm bunları bırakmanın bir anlamı yoktu.' Şişeyi salladı ve uyuyan kaptanı işaret etti.

26 Son Akşam Yemeği ya da Son Yemek, 15. yüzyılda Milano'da Leonardo da Vinci tarafından Duke Lodovico Sforza'nın isteği üzerine yapılmış fresktir. Hristiyan inanışına göre, İsa Mesih'in Romalı askerlerce tutuklanmasından bir gün önce (Pesah Günü öncesi) havarileriyle yediği son akşam yemeğini ifade eder. Sahne, onu çağrıştırıyor.

'İçemeyeceğini söyledi, bu yüzden onu yatırdım,' diye devam etti; ve ben bakarken, 'Bilmiyorum, genç arkadaşım, adamın günlerdir uyumadığını fark ettin mi - ve şu bineceğimiz teknelerde de uyku pek az olacak.' 'Daha fazla oyalanırsanız yakında tekne de olmayacak,' dedim öfkeyle. Kaptana yürüdüm ve omzundan tuttum. Sonunda gözlerini açtı, ama kıpırdamadı. 'Artık onu terk etme zamanı, efendim,' dedim alçak sesle.

Acı çekerek ayağa kalktı. Ateşe, geminin etrafında parıldayan denize, daha uzakta mürekkep kadar siyah olan karanlığa; ince bir duman perdesinin arkasından sönük bir şekilde parlayan yıldızlara, Erebus kadar siyah gökyüzüne baktı[27].

"En genç olan önce," dedi.

“Ve sıradan denizci, ağzını elinin arkasıyla silerek kalktı, küpeşteden tırmandı ve kayboldu[28]. Diğerleri onu takip etti. Gitmek üzere olanlardan biri, şişesini boşaltmak için durdu ve büyük bir kol hareketiyle o şişeyi ateşe fırlattı. "Al bunu!" diye bağırdı.

“Kaptan umutsuz bir şekilde oyalanmaktaydı. Onu teknesiyle biraz yalnız kalmasına izin verdik. Sonra tekrar yukarı çıktım ve sonunda onu götürdüm. Zamanı gelmişti. Kıç taraftaki demir işleri dokunulduğunda sıcaktı.

“Daha sonra, uzun teknenin halatı kesildi ve birbirine bağlı üç tekne gemiden uzaklaştı. Ondan vaz geçtiğimizden tam on altı saat sonra patlama olmuştu. Mahon ikinci teknenin sorumluluğunu aldı ve ben de en küçüğü aldım -14 metrelik olanı. Uzun tekne hepimizi alabilirdi; ancak kaptan, sigortacılar için olabildiğince fazla mal kurtarmamız gerektiğini söylemişti -ve böylece ilk yönetimim başladı. Yanımda iki adam, bir torba bisküvi, birkaç teneke et ve su vardı. Uzun tekneye yakın durma emri verilmişti, böylece kötü hava durumunda ona geçebilirdik.

"Ve ne düşündüğümü biliyor musunuz? Mümkün olan en kısa sürede diğerlerinden ayrılacaktım. İlk komutamı kendime saklamak istiyordum. Bağımsız seyir şansı varsa, bir filo halinde yelken açmayacaktım. Tek başıma karaya çıkardım. Diğer teknelerin üstesinden gelirdim. Gençlik! Hepsi gençlik! Aptalca, büyüleyici, güzel gençlik.

"Ama hemen bir başlangıç yapmadık. Geminin sonunu görmeliydik. Ve böylece tekneler o gece boyunca dalgalar üzerinde sallanarak sürüklendi. Adamlar uyukladı, uyandı, iç çekti, inledi. Yanan gemiye baktım.

Tekne, yeryüzü ile gökyüzünün karanlığı arasında, mor bir deniz diskine yansıyan kan kırmızısı ışınların oyunuyla alev alev yanıyordu. Parıldayan ve uğursuz bir su diski üzerinde. Yüksek, berrak bir alev, muazzam ve yalnız bir alev ve zirvesinden siyah duman sürekli olarak okyanustan gökyüzüne yükseliyordu. Etrafı denizle çevrili, yıldızların altında yanan bir cenaze ateşi gibi öfkeli, kederli ve heybetli bir şekilde şiddetle yanıyordu. Görkemli bir ölüm, o eski geminin zahmetli günlerinin sonunda bir lütuf, bir armağan, bir ödül gibi gelmişti. Yorgun ruhunu yıldızların ve

27 Yunan mitolojisinde Erebus, karanlık ve ölüm tanrısı Nyx'in oğlu olarak bilinir. Erebus, yeraltı dünyasının karanlık bölgelerinin efendisi olarak kabul edilir.

28 Bu terim, genellikle gemideki en düşük rütbeli denizcilerden birini ifade eder. "The Ordinary Seaman" bir gemide genellikle temel denizcilik görevlerini yerine getiren ve denizcilik kariyerine yeni başlamış bir denizciyi tanımlar.

denizin korumasına teslim etmesi, muhteşem bir zaferin görüntüsü gibi heyecan vericiydi. Direkler gün doğumundan hemen önce düştü ve bir an için geceyi sabırlı ve dikkatli, deniz üzerinde sessizce yatan geniş geceyi uçuşan ateşle dolduran bir kıvılcım patlaması ve kargaşası oldu. O artık gün ışığında sadece kömürleşmiş bir kabuktu, hala bir duman bulutunun altında süzülüyordu ve içinde parlayan bir kömür kütlesi taşıyordu.

“Sonra kürekler çıkarıldı ve başta uzun tekne olmak üzere tekneler bir sıra oluşturarak onun kalıntılarının etrafında sanki törenle hareket etti. Kıç tarafının üzerinden geçerken, ince bir ateş okunun öfkeyle bize doğru fırladığını gördük ve aniden büyük bir buhar fışkırmasıyla gemi baş aşağı battı. Yanmamış olan kıç kısmı en son batan yerdi; ama, yükselen güneşe onun inancını ve adını yansıtacak boyası gitmişti, çatlamıştı, soyulmuştu ve hiçbir harf, hiçbir kelime, ruhuna benzeyen inatçı bir arma yoktu.

“Kuzeye doğru yol aldık. Bir esinti çıktı ve öğle vakti tüm tekneler son kez bir araya geldi. Benimkinde ne direk ne yelken vardı, ama yedek bir kürekten direk yaptım ve kancalı bir direk yardımıyla yelken için bir tente kaldırdım. Onların kesinlikle çok fazla direği vardı, ama rüzgar arkamda olduğu için diğer ikisini geride bırakabileceğimi bilmenin verdiği memnuniyet içindeydim. Onları beklemem gerekiyordu. Sonra hepimiz kaptanın haritasına baktık ve sert ekmek ve sudan oluşan sosyal bir yemekten sonra son talimatlarımızı aldık. Bunlar basitti: kuzeye gidin ve mümkün olduğunca birlikte kalın. 'O geçici teçhizata dikkat et, Marlow,' dedi kaptan; ve Mahon, gururla teknenin yanından geçerken, yüzünü buruşturdu, burnunu kıvırdı ve 'Genç arkadaşım, dikkat etmezsen o geminle su altında yelken açacaksın,' diye bağırdı. Kötü niyetli yaşlı bir adamdı - ve şimdi uyuduğu derin deniz, onu nazikçe, sonsuza kadar şefkatle sallasın!

"Gün batımından önce iki teknenin üzerinden şiddetli bir yağmur fırtınası geçti, onlar çok gerideydi ve bir süreliğine onları son gördüğüm bu oldu. Ertesi gün, etrafımda sadece su ve gökyüzü varken, ilk komutam olan deniz kabuğumun dümeninde oturmaktaydım. Öğleden sonra uzakta bir geminin üst yelkenlerini gördüm, ama hiçbir şey söylemedim ve adamlarım onu fark etmedi. Görüyorsunuz, eve dönüş yolunda olabilir, diye korktum ve Doğu'nun limanlarından geri dönmek istemiyordum. Bangkok gibi kutsanmış başka bir isim olan Java'ya doğru gidiyordum. Günlerce dümen tuttum.

“Size açık tekneyle gezinmenin ne olduğunu anlatmama gerek yok. Kürek çekerken, teknenin büyülenmiş gibi deniz ufkunun çemberi içinde sanki öylece durduğu, sakin geceleri ve günleri hatırlıyorum. Sıcaklığı bayıltıcı olan ama su bidonumuzu dolduran sağanak yağmurları hatırlıyorum ve ağzım köz kadar kuru vaziyette ve dümeni doğru tutmak için on altı saat üst üste kürek çektiğimi hatırlıyorum. O zamana kadar nasıl iyi bir adam olduğumu bilmiyordum. İki adamımın yüzlerindeki çizgileri, bitkin görünüşlerini ve gençliğimi, artık asla geri gelmeyecek olan o duyguyu hatırlıyorum - sonsuza kadar yaşayabileceğim, denizi, dünyayı ve tüm insanları aşabileceğim duygusunu; bizi sevinçlere, tehlikelere, aşka, boşuna çabaya - ölüme sürükleyen aldatıcı duygu; güce olan muzaffer inancı, bir avuç tozdaki yaşamın sıcaklığı, her yıl biraz daha sönük, biraz daha soğuk, biraz daha küçülen ve sönen kalpteki ışıltı - ve hayatın kendisinden çok daha erken - sona erer[29].

Ve Doğu'yu böyle görüyorum. Gizli yerlerini gördüm ve ruhuna kadar baktım; ama şimdi onu hep küçük bir tekneden, sabahleyin uzakta, dağların mavi ve yüksek bir silueti olarak görüyorum; öğleyin hafif bir sis gibi; günbatımında mor bir duvar gibi. Elimde küreğin hissi, gözlerimde kavurucu mavi bir deniz görüntüsü var. Ve karanlıkta parlayan, cam gibi pürüzsüz ve buz gibi cilalı geniş bir koy görüyorum. Uzaklarda karanın koyu siluetinde kırmızı bir ışık yanıyor ve gece yumuşak ve sıcak. Ağrıyan kollarla kürek çekiyoruz ve aniden, hafif ve ılık, çiçeklerin, aromatik

29 ç. n. “ the heat of life in the handful of dust” ifadesi, J. Conrad’ın eserlerinde sıklıkla işlenen temalardan biridir. Conrad, insanoğlunun yaşam karşısındaki çaresizliğini ve geçiciliğini sıklıkla vurgulamıştır. Bu söz, insanın yaşamdaki önemsizliğine ve kısalığına işaret eder. Bu kısacık yaşamda, bir avuç toz kadar değersiz bir varlık olmasına rağmen, içindeki hayatın sıcaklığı sayesinde anlamlı ve değerli olabileceğini işaret eder.

odunların tuhaf kokularıyla dolu bir esinti, durgun geceden çıkıyor - yüzümde Doğu'nun ilk nefesi. Bunu asla unutamam. Dokunulmaz ve köleleştiriciydi, bir tılsım gibi, gizemli bir zevkin fısıldanan vaadi gibi.

"On bir saattir bu bitiş büyüsünü yaşıyorduk. İki kişi kürek çekmekte ve dinlenme sırası gelen kişi dümene geçmekteydi. O koydaki kırmızı ışığı fark etmiştik ve ona doğru yöneldik, muhtemelen küçük bir kıyı limanını işaret ettiğini tahmin ediyorduk. Demirlemiş, tuhaf ve yüksek güverteli iki geminin yanından geçtik ve artık çok zayıf olan ışığa yaklaşarak, teknenin burnunu çıkıntılı bir iskelenin ucuna dayadık. Yorgunluktan kör olmuştuk. Adamlarım sanki ölmüş gibi sandalın oturağından düşerken kürekleri de bıraktılar. Tekneyi bir kazığa hızlıca bağladım. Bir akıntı yavaşça dalgalandı. Kıyının hoş kokulu karanlığı devasa kütleler, muhtemelen büyük bitki kümeleri halinde idi- sessiz ve fantastik şekiller. Ayaklarının dibinde yarım daire şeklinde bir kumsal bir illüzyon gibi hafifçe parlıyordu. Ne bir ışık, ne bir hareket, ne bir ses vardı. Gizemli Doğu, bir çiçek gibi parfümlü, ölüm gibi sessiz, mezar gibi karanlık karşımda öylesine duruyordu.

"Ve tarif edilemeyecek kadar bitkin vaziyette oturdum, bir fatihin sevinciyle, uykusuz ve büyülenmiş gibi, derin, kader gibi bir bilmecenin önünde."

“Küreklerin şıpırtısı, su seviyesinde yankılanan ölçülü bir daldırma, kıyının sessizliğiyle yüksek sesli şaplamalara dönüşerek, beni ayağa kaldırdı. Avrupa'dan bir tekne geliyordu. Ölülerin adını söyledim; selamladım: *Judea* ahoy! İnce bir haykırış cevap verdi.

"Kaptandı. Amiral gemisini üç saat geride bırakmıştım ve yaşlı adamın titreyen ve yorgun sesini duyduğuma sevindim. 'Sen misin, Marlow?' 'O iskelenin ucuna dikkat edin, efendim,' diye bağırdım.

Dikkatli bir şekilde yaklaştı ve sigortacılar için kurtardığımız derin deniz olta ipiyle durdu. Pruva halatını gevşettim ve yanına geldim. Arkada çiğle ıslak, elleri kucağında kavuşturulmuş, bitkin bir vaziyette oturdu. Adamları çoktan uyumuştu. 'Çok zor zamanlar geçirdim,' diye mırıldandı. 'Mahon arkamda - çok uzak değil.' Sanki karayı uyandırmaktan korkuyormuş gibi fısıltılarla, alçak sesle konuşuyorduk. O sırada, silah sesleri, gök gürültüsü, depremler adamları uyandıramazdı.

"Konuşurken etrafa baktığımda, denizde gece hareket eden parlak bir ışık gördüm. 'Körfezin yanından geçen bir vapur var,' dedim. Geçmiyordu, giriyordu ve hatta yaklaştı ve demirledi. 'Dilerim,' dedi yaşlı adam, 'İngiliz olup olmadığını öğrenirsin. Belki bizi bir yere götürebilirler.' Sinirli görünüyordu.

"Bunun üzerine, yumruk ve tekme atarak adamlarımdan birini uyurgezerlik haline sokmaya karar verdim ve ona bir kürek verip diğerini aldım ve vapurun ışıklarına doğru çekmeye başladım.

"Orada "Metalik boş motor dairesinin çınlama sesleri, güvertede ayak sesleri, bir sessizlik vardı. Geminin yan tarafındaki kapıları iri iri açılmış gözler gibi parlamaktaydı. Şekiller hareket etti ve köprünün üzerinde, yükseklerde, karanlıkta bir adam vardı. Küreklerimi duydu."

"Sonra ben daha ağzımı açamadan Doğu benimle konuştu, ama Batılı bir sesle. Gizemli olanın içine bir kelime seli döküldü, kader sessizliği; tuhaf, öfkeli sözler, kelimelerle karışık ve hatta iyi İngilizce dolu cümleler, daha az tuhaf ama daha da şaşırtıcı. Ses şiddetle küfrediyor ve küfrediyordu; körfezin görkemli huzurunu bir taciz yaylım ateşiyle delik deşik etti.. Her şey bana 'Domuz' diyerek başladı ve bundan sonra İngilizce'de adı geçmeyen sıfatlara doğru giderek artan bir şekilde devam etti. Oradaki adam iki dilde yüksek sesle öfkelendi ve öfkesindeki samimiyetle beni bir şekilde Evrenin ahengine karşı günah işlediğime neredeyse inandırdı. Onu pek göremiyordum ama kendini krize sokacağını düşünmeye başladım.

"Aniden sustu ve onun bir yunus balığı gibi homurdandığını ve üflediğini duyabiliyordum. Sordum--

"'Bu hangi vapur, afedersiniz?'

"'Eh? Bu da ne? Peki sen kimsin?'

Denizde yanan İngiliz gemisinin kazazede mürettebatı. Buraya bu gece geldik. Ben ikinci kaptanım. Kaptan uzun teknede ve bizi götürüp götüremeyeceğinizi bilmek istiyor.'

"Aman Tanrım! Diyorum ki... Bu, Singapur'dan dönüş yolculuğunda olan Celestial'dır. Sabah kaptanınızla görüşürüm... ve... diyorum ki... beni az önce duydunuz mu?'

"'Bence bütün koy sizi duydu.'

"'Bir kıyı teknesi olduğunu sanmıştım. Şimdi, bakın buraya - bu berbat, tembel, serseri bekçi yine uykuya daldı - lanet olsun ona. Işık söndü ve neredeyse bu lanet iskelenin ucuna çarpıyordum. Bu, bana bu oyunu oynadığı üçüncü kez. Şimdi sana soruyorum, kimse buna katlanabilir mi? Bu, bir adamı çıldırtmaya yeter. Onu rapor edeceğim... Yardımcı Komisere onu kovdurtacağım, sakın... Bakın - ışık yok. Söndü, değil mi? Işığın söndüğüne tanık olmanızı istiyorum. Bir ışık olması gerekiyor, biliyorsunuz. Kırmızı bir ışık... '

"'Bir ışık vardı,' dedim nazikçe.

"'Ama söndü adamım! Böyle konuşmanın ne anlamı var? Kendin görebiliyorsun, söndü - değil mi? Eğer bu Tanrı'nın terk ettiği kıyı boyunca değerli bir vapura binmek zorunda kalsaydınız, bir de ışık isterdiniz. Onu sefil rıhtımının her iki ucundan tekmeleyeceğim. Görüyorsun, değil mi?

"Kaptanıma bizi götüreceğinizi söyleyebilirim öyleyse?" diye araya girdim. "Evet, sizi götürürüm. İyi geceler," dedi sert bir şekilde.

Iskeleye tekrar hızlıca bağlandım ve sonunda uyumaya gittim. Doğu'nun sessizliğiyle yüzleşmiştim. Dillerinden bazılarını duymuştum. Ama gözlerimi yeniden açtığımda sessizlik hiç bozulmamışçasına devam ediyordu. Aydınlık bir ışık selinde yatıyordum ve gökyüzü daha önce hiç bu kadar uzak, bu kadar yüksek görünmemişti. Gözlerimi açtım ve hareket etmeden yatmayı sürdürdüm.

"Ve sonra Doğu'nun adamlarını gördüm - bana bakıyorlardı. Bütün iskele insanlarla doluydu. Kahverengi, bronz, sarı yüzler, kara gözler, ışıltı, bir Doğu kalabalığının rengini gördüm. Ve tüm bu varlıklar, bir mırıltı olmadan, bir iç çekmeden, bir hareket olmadan bakıyorlardı. Teknelere, gece denizden kendilerine gelmiş uyuyan adamlara baktılar. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Palmiye yaprakları gökyüzüne karşı hareketsiz duruyordu. Kıyı boyunca tek bir dal bile kıpırdamıyordu ve gizli evlerin kahverengi çatıları, yeşil yaprakların arasından, ağır metalden dövülmüş yapraklar gibi hâlâ parlak ve hareketsiz asılı duran büyük yaprakların arasından görünüyordu. Bu, eski denizcilerin Doğu'su, çok eski, çok gizemli, ihtişamlı ve kasvetli, yaşayan ve değişmeyen, tehlike ve vaat doluydu. Ve bunlar da adamlarıydı. Aniden doğrularak oturdum. Bir hareket dalgası kalabalığın içinden baştan sona kafaların arasından geçti, bedenleri salladı, sudaki bir dalgalanma gibi, tarladaki bir rüzgâr gibi iskele boyunca ilerledi - ve her şey yeniden sakinleşti.

Şimdi görüyorum - koyun genişliği, parıldayan kumlar, sonsuz ve çeşitli yeşil zenginliği, bir rüyanın denizi gibi mavi deniz, dikkatli yüzler kalabalığı, canlı renklerin alevleri - her şeyi yansıtan su, kıyının kıvrımı, iskele, hareketsiz yüzen yüksek kıçlı tuhaf gemi ve karadan, insanlardan ve güneşin şiddetinden habersiz Batılı yorgun adamların bulunduğu üç tekne. Teknelerde, taban tahtalarına kıvrılmış, ölüm karşısında duyarsız tavırlarıyla uyumaktaydılar. Uzun teknenin kıç tarafında geriye yaslanmış yaşlı kaptanın başı göğsüne düşmüştü ve sanki asla uyanmayacak gibi görünüyordu. Daha uzakta, yaşlı Mahon'un yüzü uzun beyaz sakalı göğsüne yayılmış olarak gökyüzüne dönüktü, sanki dümende oturduğu yerde vurulmuş gibi; ve pruvada bir yığın halinde olan bir adam, her iki kolu baş sargısını kucaklayarak ve yanağını küpeşteye dayayarak uyuyordu. Doğu onlara sessizce bakıyordu.

Tekrar içti.

"Şerefine, bu deniz, inanıyorum, denizin kendisi - yoksa tek başına gençlik mi? Kim bilebilir? Ama siz burada - hepiniz yaşamdan bir şeyler aldınız: para, aşk - kıyıda insanın elde ettiği her şey - ve söyleyin bana, en iyi zaman o değil miydi, biz gençken denizde olduğumuz zaman; genç ve denizde hiçbir şeye sahip değilken, hiçbir şey vermeyen deniz dışında - bazen gücünüzü hissetme şansı - sadece - hepinizin pişman olduğu şey?"

Büyüsünü o zamandan beri biliyorum: Gizemli kıyılar, durgun su, esmer tenli halkların toprakları, sinsice bekleyen, avlayan, fetheden ırkın çoğunu yakalayan, bilgelikleriyle, bilgileriyle, güçleriyle övünen bir Nemesis saklıyor[30]. Ama benim için bütün Doğu, o gençlik hayalinde saklı. Hepsi o

30 Nemesis, Yunan mitolojisinde adaletin sembolü olarak kabul edilen bir tanrıçadır. Ayrıca, güçlü bir düşman veya rakip anlamında da kullanılır. Ayrıca, bilim dünyasında "nemesis" terimi, özellikle bir gökcismi ya da galaksi için etkileşimleri nedeniyle potansiyel bir tehdit oluşturan bir objeyi tanımlamak için kullanılabilir.

gençliğimle gözlerimi açtığım anda. Denizin çetin sınavından çıkmıştım, gençtim, bana bakan Doğu'yu gördüm. Ve geriye sadece bu kaldı! Sadece bir an; güç, romantizm, ışıltı dolu bir an - gençlik! ... Yabancı bir kıyıda güneş ışığının kayması, hatırlama vakti, iç çekme vakti, ve - elveda! - Gece - Elveda...!
İçti.

"Ah! Eski güzel zamanlar - eski güzel zamanlar. Gençlik ve deniz. Göz kamaştırıcı ve deniz! Sana fısıldayabilen, sana kükreyebilen ve nefesini kesebilen iyi, güçlü deniz, tuzlu, acı deniz."

Tekrar içti.

“Tüm güzellikler adına söylüyorum, bu deniz, eminim, bizzat deniz, ya da yalnızca gençlik mi? Kim bilebilir? Fakat sizler burada, hayattan bir şeyler aldınız: para, aşk, karada elde edilen her şey. Söylesenize, en iyi zamanımız değil miydi o, gençliğin denizde coştuğu zaman; genç ve hiçbir şeye sahip değilken, hiçbir şey vermeyen denizde, sadece zorluklar ve bazen de gücünü hissetme fırsatı sunan denizde? Sizlerin tek tek pişman olduğu tek şey?

Ve hepimiz ona başımızı salladık: Şirket müdürü, muhasebeci, avukat, durgun, kahverengi bir su tabakası gibi çizgilerle dolu, kırışık; emekle, hileyle, başarıyla, aşkla damgalanmış yüzlerimizi yansıtan o masanın etrafında. Yorgun gözlerimiz hâlâ bakıyordu, daima bakıyordu, hayatın sunmadığı bir şeyi endişeyle arıyordu. Beklenen şey, çoktan gitmişti - fark edilmeden geçmiş, bir iç çekişte, bir parlamada, gençlikle, güçle, hayallerin büyüsüyle birlikte kaybolmuştu.
...